

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

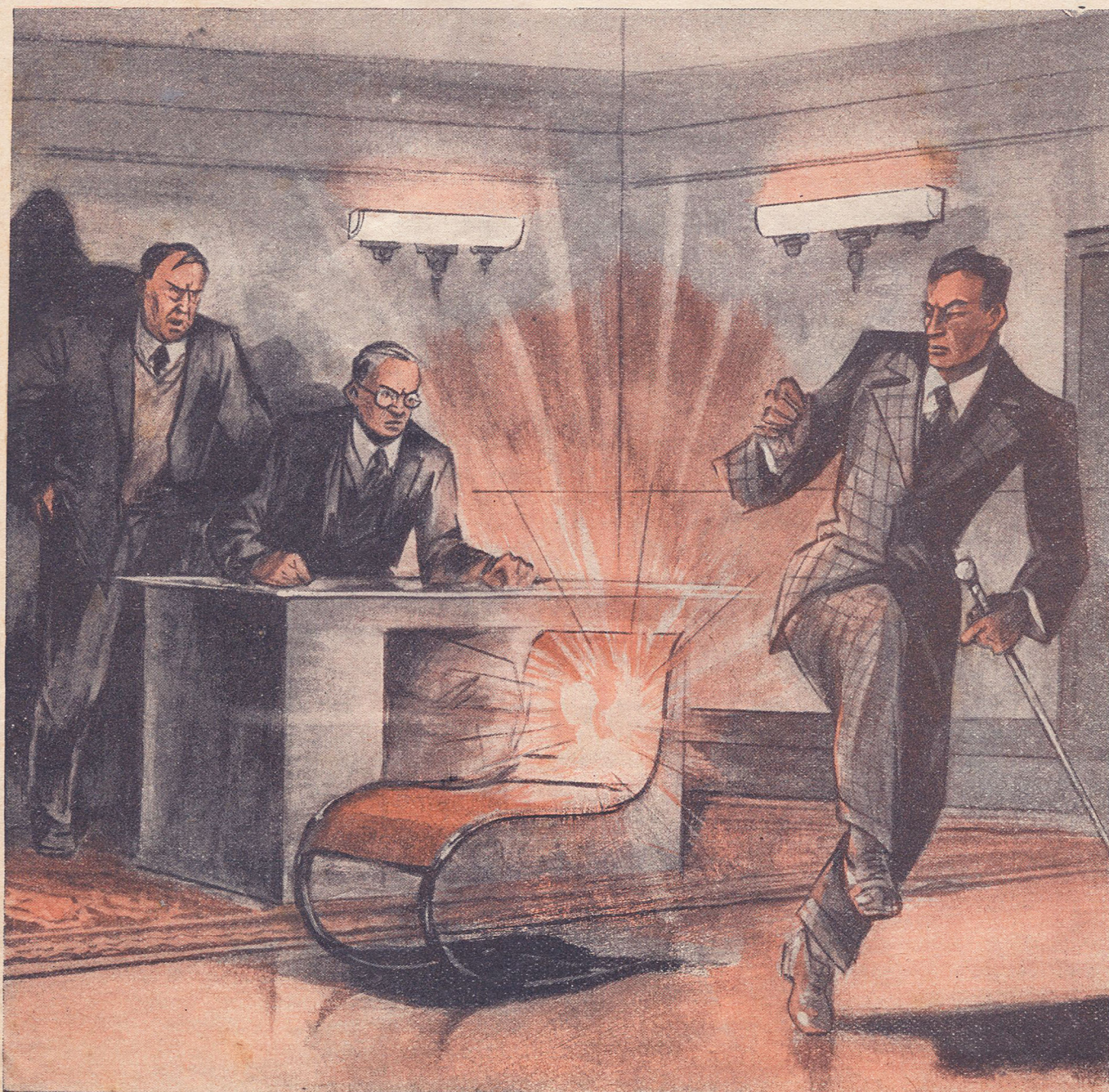
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1043

„DE GROOT MOGOL II”.

20 cent

Er klonk een knetterend geluid en een roode vlam sloeg uit het staal van de stoel.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE GROOT-MOGOL II.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

ALEX GARNETT DOET EEN VOORSTEL.

New York is een bijzonder drukke stad, voora. wat het Zuidelijke gedeelte van Manhattan betreft en het verkeer heeft er angstwekkende afmetingen aangenomen, tot dien graad, dat het rijden met voertuigen, van welken aard dan ook op de drukste uren van den dag wel haast tot een onmogelijkheid is geworden.

En een van de brandpunten van dit schrikwekkende verkeer, dat ieder oogenblik dreigt spaak te oopen, is zeker wel de kruising Times Square, Broadway en 44ste straat.

Daar davert van vroeg tot laat de machtige deining van het verkeer, daar worden de lichten bijna nimmer gedoofd en tot diep in de nacht kunnen de feestgangers, die de obligate tournee langs de inrichtingen van plezier van Broadway hebben gemaakt, de verblindende lichten aan de nachtelijke heme zien schitteren.

Op een der hoeken van die kruising, die bijna nooit tot rust schijnt te komen verheft zich het Terminus hotel.

Het is pas een paar jaren geleden voltooid, het kan dus zelfs in Amerika als volmaakt

modern gelden, en wie er zonder gids of plattegrond den weg zou trachten te vinden, die zou zeker onherroepelijk verdwalen in de doolhof van hoeken en portalen, even rechtlijnig als het stratenplan van New York, maar heel wat ingewikkelder nochtans.

Het telt zesenzeventig verdiepingen, tweelhonderd kamers, en omtrent duizend man personeel, alles erbij begrepen, ook het keukenpersoneel dat bijna uitsluitend uit Franschen bestaat, en dat alleen reeds achtenzeventig koppen tilt.

Beneden vindt men, zooals vanzelf spreekt, de gebruikelijk vestibule, maar die is hier uitgegroeid tot een soort van wintertuin, of een serre, als men wil, vo. exotische palmen en zeer licht, want deze hal is overwelfd door een reusachtig dak van glas, een waar meesterstukje van ingenieurskunst.

Men zal hieruit reeds begrepen hebben, dat die tweelhonderd kamers rondom die overdekte binnenplaats zijn gerangschikt, en tweelhonderd daarvan gelijken op elkaar als druppels water, en als men ze zou opmeten, zou men

onderling geen millimeter verschil aantreffen.

Dan volgen er honderd kamers, grooter. fraaiër gemeubeld, die twee aan twee aan elkander gekoppeld kunnen worden. en de laatste honderd zijn peperduur en bestemd voor millionairs, en daarmede gelijkgestelden zooals filmsterren, wereldberoemde violisten, leiders van gangs, en Broadwaykoninginnen.

Het is echter een feit, dat de gerant, mijnheer Webbs al het mogelijke doet om deze beide laatste categorieën te weren en het moet erkend worden dat hij er wel eens in slaagt ook.

Deze vertrekken liggen alle op de vierde étage, en zij kunnen onderling op de meest grillige wijze met elkander worden verbonden en gecombineerd en het is reeds eenmaal voorgekomen dat een kauwgomvorst op niet minder dan negen van die kamers beslag legde, waarvoor hij dan ook het bagatel van vijf-honderd dollar per dag moest betalen.

Mijnheer Webbs was steeds blij als hij deze of gene attractie had en die kauwgom-grootheid was er een van den eersten rang geweest.

Maar op het oogenblik, waarop dit verhaal een aanvang neemt was de goedmoedige, ijverige gerant lang niet ontevreden, want vijf van de dure kamers waren ditmaal in gebruik genomen door een opkomende ster aan het filmfirmament.

Mijnheer Webb wist onderscheid te maken tusschen filmsterren, en de wijze waarop hij dat deed, getuigde van zijn menschenkennis.

Hij ontkende geenszins de waarde, als reclameobject van een Novarro, een Greta Garbo of een Marlene Dietrich — en toch was hij bijna nog meer gesteld op de aanwezigheid van een van die pasontdekte grootheden een van die opkomende sterren, die nog maar pas zeer onlangs de uiterst winstgevendevriendschap van het bioscooppubliek hebben verworven.

Immers — Garbo en Dietrich hebben den top bereikt, maar daar blijft men niet eeuwig. Hoe snel de dalende lijn aanvangt, hoe schrijnend onverwacht de teruggang kan komen — groote artisten als Asta Nielsen, Jannings en Henny Porten bewezen dat.

Wij noemen er slechts drie — maar veel, veel grooter is het aantal van degenen, die eensklaps als het ware van het verblindende licht der roem neerzonken in een bijna volmaakte duisternis van vergetelheid.

Maar alles wat nieuw is trekt, boeit de aandacht, en heeft daardoor waarde.

En dat mocht zeker gezegd worden van Anita Pembroke, van wie een half jaar geleden

geen sterveling ooit gehoord had, en die eensklaps succes had gehad in een groote film van Lang, met alle gevolgen daarvan, een reusachtig salaris werd bekendheid, dagelijksche foto's in alle bladen, interviews in de vaktijdschriften, een eigen auto, een eigen masseur, een eigen persagent, en dan niet te vergeten het ontelbare leger der fans, en dit was misschien wel het onplezierigste deel van den roem.

Onze Anita had op dit oogenblik een kleine vacantie. Zij was met een vliegtuig van Hollywood naar New York gekomen, de stad harer geboorte, naar booze tongen beweerden, in gezelschap van en zekeren Jack Humphrey, een der bonzen uit de filmwereld, een schatrijk man, die zitting had in de Raad van Beheer van de Fox Company, en van wien dezelfde booze tongen beweerden, dat hij de mooie Anita het eerst op den voorgrond had geschoven en ervoor gezorgd had, dat zij haar eerste werkelijk groote rol kreeg.

Anita was mooi, ze had opmerkelijk witte tanden, ze had een goede zangstem, ze zou als mannequin niet met goud te betalen zijn geweest, en daar er weinig meer noodig is om een beroemde filmactrice te worden, stonden de kansen van onze jeugdige heldin zeer goed.

Het was ongeveer half twee in den middag, en de onge vrouw was gereed na de lunch in het hotel te hebben gebruikt, met eenige vrienden een autorit te gaan maken, naar de kust — de warmte begon al zeer merkbaar te worden — toen haar het bezoek werd aangekondigd van een heer, die zijn kaartje had afgegeven, waarop met fijne lettertjes te lezen stond: „A ex Garnett, commissionnair in juweelen. In- en verkoop. Alle gewenschte reparaties en veranderingen. Officier in de Orde van den Witte Olifant.”

Het is niet zeker of Anita dezen heer ontvangen zou hebben als hij alleen maar zijn naam op het kaartje had doen drukken, maar die laatste mededeeling trok haar ten zeerste aan.

Anita was verzot op ridderorden en dus een heel klein beetje ook op de lieden die ze droegen. Die Witte Olifant riekte ook naar de film!

En daar de man ook nog diamanten verhandelde, aarzelde ze niet, maar zeide tot den kelner, die wachtend bij de deur was blijven staan, in de eerbiedige houding van een hoveling op den drempe van een paleisdeur:

— Laat dien heer dan maar hier komen. Wacht eens even. Kennen jullie hier een mijn-

heer Alex Garnett, die in diamanten handelt :

— Nooit van gehoord, Madame.

— Niet ? vroeg de jonge vrouw verbaasd. En hij s officier in den Orde van de Witte Olifant !

Het valt te betwijfelen of de etagekellner ook daar we eens van gehoord had, en in ieder geva moest hij blijven ontkennen den naam van dezen juwelier te hebben gehoord.

Hij verdween dus, hij keerde omstreeks vijf minuten later terug met een zeer goed gekleed man van een jaar of veertig, grijzig, zoo zwart als Grieken wel eens zijn, als ze zwart zijn, en met een groote taseh onder den arm gekneld.

Hij had een dikke, blauwzwarte snor, en vrij lang, keurig geborsteld haar, dat hij zorgvuldig weer platstreek, zoodra hij zijn hoed met een diepe buiging voor de filmster had afgenomen.

De kellner sloot de deur weder, na den bezoeker goed te hebben opgenomen, zooals het een etagekellner voegt.

De ontvangst had plaats in het middelste van de vijf vertrekken, dat als boudoir was ingericht, en waarvan het eenige raam uitzicht had op het tegenoverliggende hotel, het beroemde Claridge.

De jonge vrouw had zich met een bevallig gebaar op een korten divan neergelaten, en met vorstelijke gratie, alsof zij werkelijk een gebiedster was, wees zij den bezoeker een stoel aan, en noodde hem tot zitten uit.

De bezoeker legde met groote bedachtzaamheid zijn gleufhoed van grijs fluweel op een tafeltje, nam plaats, legde de taseh dwars over zijn knieën, kuchte eens en wachtte toen alsof daar waarlijk een koningin tegenover hem zat, tot hij de toestemming tot spreken zou hebben gekregen.

En Anita scheen dat ook heel natuurlijk te vinden. Zij had zich in haar bevalligste filmhouding neergevleid, met het zacht olijfkleurig ovale, slechts heel weinig bijgewerkte gelaat vragend naar den bezoeker gericht, met de kin rustend op de einden van haar spitse vingers, en haar mooie, reebruine oogen, als met een floers overtoegen.

Toen begon ze :

— Wel mijnheer — eh — Garnett, wat is het doel van Uw bezoek ?

— Dat zal ik U dadeijk mededeelen, Madame. Ik begin echter met U mijn dank te betuigen, dat U mij aanstonds hebt willen ontvangen. Ik ken eenige andere filmkoninginnen, die zich laten omringen door een soort van lijfwacht, en wie het bijna onmogelijk is te

naderen.

— O, maar ik sta ook nog maar pas aan het begin van mijn loopbaan, zeide Anita naïef. Later — — —

— Dat is waar ! zeide Garnett met een diepe zucht, die uit zijn verakte schoenen scheen op te komen. Dan zult U ook omringd zijn door uw hofhouding en het zal zeer moeilijk vallen, tot U door te dringen. Laat ik dan het geluk prijzen, dat mij met U in aanraking bracht, voor U door een aantal Cerberussen bewaakt wordt.

— Cerberussen ? Bedoelt U detectives ?

De bezoeker liet een verlegen lachje hooren, kleurde en antwoordde, bijna stotterend :

— Neen — niet hee.emaal, Madame. Cerberussen — enfin, het is een soort van monster, uit de onderwereld, met een groot aantal oogen, in den kop, en — om kort te gaan, bewakers ! Madame, ik begrijp dat Uw tijd al even kostbaar is als de mijne — — —

— Heelemaal niet kostbaar ! Ik ben met vacantie. Heeft U mooie diamanten bij U ? Ik ben verzot op diamanten weet U ? Hoe grooter hoe liever. Ik mag wel zeggen dat ik een verzamelaarster ben !

Er kwam een glimlach om de wel wat dikke lippen van mijnheer Garnett, terwijl hij heel langzaam zijn taseh met behulp van een sleuteltje begon te openen :

— Het is juist, omdat die roep tot mij is doorgedrongen, dat ik mij gehaast heb, U een bezoek te brengen, zoodra ik hoorde dat U hier geïnstalleerd was. Ik moet er U echter op voorbereiden Madame, dat ik specialiteit ben in zeer groote stukken, en mij weinig ophoud met het kleinere genre. U heeft daar bijvoorbeeld een zeer fraaie ring aan, die nog uist in mijn rubriek valt. Wilt U veroorloven ?

Hij bukte zich een weinig voorover en met een bevallig gebaar, stak Anita hem haar blanke, slanke hand toe, waarvan drie vingers letterlijk licht uitstraalden, want aan ieder van die vingers droeg zij een zeer groote ring bezaaid met diamanten.

— Vindt U ze mooi ? vroeg Anita, met een vagen glimlach om de reeds beroemd geworden mond.

— Ze zijn zeer fraai, madame, antwoordde Barnett, de ringen met het oog van een kenner beziende. Maar sta mij nu toe, ter zake te komen. Ik heb hier in mijn taseh een bij uitstek fraai stuk, waarvan ik mij wi ontdoen in opdracht van een Russischen emigrant, die wel genoodzaakt is, den steen van de hand te

doen, en daarbij uiteraard liever niet zijn naam genoemd zag.

Op het punt, de klep van de tasch open te slaan, vervolgde Garnett vragend :

— U heeft zeker wel gehoord van den Groot Mogol ?

— Groot Mogol ? herhaalde Anita peinzend. Is het een operette ?

— Ik ben bijna zeker dat er een operette van dien naam is, madame, haastte Garnett zich hoffelijk te antwoorden, maar ik bedoel ditmaal iets anders. Ik bedoel den beroemden diamant, die deel uitgemaakt heeft van de schatten van een Indischen Radjah.

Anita verbleekte onder het dunne laagje poeder en haar stem klonk bijna heesch, toen zij vroeg, plotseling een en al aandacht en met een diepen gloed in haar mooie, groote oogen :

— Uit den schat van een Radjah ? Is hij heel groot, die steen, hoe heet hij ook weer ?

— De Groot Mogol, Madame. Maar ik ben verplicht, U eerst een kleine toelichting te geven. Wat ik U aanstonds zal toonen, is niet de groote Mogol, zooals die oorspronkelijk werd geslepen, die uit Lahora afkomstig is, die aan de Engelsche Kroon is gekomen, maar die vele jaren geleden in Amsterdam werd omgeslepen in den brilliantvorm, waarna hij den naam Koh-I Nor, of Berg des Lichts kreeg. Neen, wat ik aan Uw oordeel hoop te onderwerpen is niet de oorspronkelijke Groot Mogol — het is zijn tweeling. Men heeft het zeer lang geheim kunnen houden, maar het is voor ons juweliërs niet verborgen kunnen blijven, dat die Radjah van Lahore....

— Niet zoo vlug ! viel Anita hem in de rede, met een allerliefst gebaar van schrik. U zegt zulke rare woorden. Wat is Lahore voor een ding ?

Weer dat verlegen lachje van den bezoeker, en toen zijn explicatie, op bescheiden toon gegeven :

— Lahore is een van de grootste provincies in Engelsch Indië, Madame, en staat onder de regeering van een onafhankelijken Radjah — of vorst, als ik mij zoo mag uitdrukken. Welnu, zoodra hij de Groot Mogol in nanden kreeg, liet hij er juist zoeeen bij slijpen, uit een steen, die reeds tamelijk lang in zijn schatkamers verbleet, en die een jaar tevoren gevonden was in Brazilië.

— En — heeft U die steen bij U ? vroeg de jonge filmster, terwijl zij een sidderende hand naar hem uitstak.

— Hier is hij, Madame.

Garnett had zijn tasch geopend.

Hij had er de hand in gedompeld en haalde een lederen zakje te voorschijn en daaruit weder een voorwerp in vloeipapier gewikkeld dat hij nu met groote zorgvuldigheid begon los te maken.

En eindelijk lag daar, op de palm van zijn hand, lichtstralend naar alle kanten, een steen, grooter dan een hazelnoot, en met een zeer groot aantal facetten, in pyramidevorm geslepen.

Anita was nu zeer bleek geworden en het was voor een ieder duidelijk dat een der harts-tochten van deze vrouw inderdaad het bezit van veel, en allerliefst groote, diamanten moest zijn.

Haar smalle, blanke vingers sidderden, toen zij heel langzaam den steen opnam, en naar alle kanten draaide, hem in het volle daglicht hield, en hem toen weer teruggaf met een bijna angstige uitdrukking op het gelaat.

— Hij is prachtig — hij is verrukkelijk mooi — maar ik zal dien steen immers onmogelijk kunnen koopen. Ik heb wel eens gehoord dat er een millioen betaald wordt voor zulk een kokkerd !

Garnett glimlachte, maakte een afwerend gebaar, en zei :

— Daarvan is in het geheel geen sprake Madame. De prijs van dergelijke steenen is aanmerkelijk verlaagd, en dat is ook geen wonder in dezen tijd. Wie kan ze zich nog aanschaffen ? U staat mij toe, een prijs te noemen ?

— Ja, noem in ieder geval eens een prijs, antwoordde Anita met een stem die beefde, en zonder de oogen van het juweel af te wenden, dat door Garnett op een fluweelen lapje onder het bereik van zijn hand op het kleine tafeltje was neergelegd.

— Mijn opdrachtgever heeft mij toegestaan, den steen voor uiterlijk honderdvijfentwintigduizend dollar te verkoopen.

De jonge vrouw werd van bleek plotseling donkerrood, vergat haar filmpose, sprong eensklaps op en riep opgewonden :

— Maar — dat is belachelijk weinig ! Nog geen vier maanden geleden heb ik de helft betaald voor een steen, die zeker twintigmaal zoo klein was. Hier is hij !

En Anita toonde Garnett een zeer fraaie diamant, die bij wijze van hanger was gemonteerd en aan een fijn gouden kettinkje aan haar hals hing. Honderdvijfentwintigduizend — maar die moet ik onmiddellijk bij elkaar zien te krijgen. Maar ik zou wel graag — dat neemt U me natuurlijk niet kwalijk — ik

mag niet alleen op mijzelf bouwen — kortom, staat U mij toe om een expert in den arm te nemen ?

— U bedoelt — u wilt door een juwelier de echtheid laten constateeren, vroeg Garnett met een goedig lachje. Natuurlijk moogt U dat, Madame. Heeft u hier soms een vasten juwelier ? Ik meen van niet ! U is pas een paar dagen hier, nietwaar, wat denkt U van Driscoll ?

Bij het hooren van den wereldberoemden naam antwoordde Anita :

— Driscoll is natuurlijk uitstekend !

— Wel, belt U hem op, vraag of hij hier wil komen, en zeg waar het om gaat. U moogt gerust mijn naam noemen — hij is bekend, bij de heeren juweliers. Alleen zal ik op een weinig spoed moeten aandringen — ik ben in onderhandeling met een paar andere dames —

— Wat — zijn er kapers op de kust ? riep Anita in grooten schrik. O, maar ik smeeke U, mijnheer Garnett, ik verzoek het U dringend, laat mij de voorrang hebben !

En daarbij keek de filmster de ncommissionnair aan op een wijze, waarvoor het bioscoop publiek graag de dubbele entree-prijs zou hebben betaald, maar mijnheer Garnett scheen wel voor heetere vuren te hebben gestaan, tenminste hij vertrok geen spier van zijn gelaat en antwoordde slechts met zijn wat koele hoflijkheid :

— Ik wil U graag ten dienste zijn, madame, maar ik moet werkelijk op haast aandringen. Hier is de teleteoongids.

De jonge vrouw bladerde haastig in het zware boek, vond al spoedig den vetgedrukten naam van Theodor Driscoll, den beroemden juwelier in de 20ste straat, sprak korten tijd op zachten, opgewonden toon in het toestel, legde het neer, klapte blij als een kind in de handen en riep :

— Hij komt ! Hij heeft het ook druk, maar hij doet het omdat ik het ben, en omdat hij absoluut die tweeling van den Vice-admiraal — ik bedoel van den Groot Mogol wil zien. Hij zal zijn auto nemen en is binnen vijf minuten hier.

— Kent U hem persoonlijk, vroeg Garnett, den steen voor alle veiligheid weer wegbergend.

— Driscoll ? Neen. Ik heb alleen maar een paar malen een foto van hem gezien. Een echte beer, heel groot en met een baard als een — een —

— Een patriarch, madame ! viel Garnett haar behulpzaam bij.

— Ja juist. U wacht toch nog wel even ? U gaat toch niet weg met dien verrukkelijken steen ?

— Als het niet te lang duurt ! zeide Garnett, zijn horloge raadplegend. Hoewel Uw gezelschap zeer vleierend en aangenaam voor mij is — ik heb groote haast.

Lang behoefde hij echter niet te wachten, want nog geen tien minuten later werd er op de deur geklopt en liet de etagekellner mijnheer Theodoor Driscoll in persoon binnen.

HOOFDSTUK II.

WAAR RAFFLES TEN TOONEELE VERSCHIJNT.

Op den drempel stond een rijzig, breedgeschouderd man, gekleed in een grijze demi, waaronder zijn grijs geruit, goedgesneden wandelcostuum uitkwam en de jonge vrouw herkende de groote juwelier onmiddellijk van de foto's die de geïllustreerde bladen nog niet lang geleden van hem gepubliceerd hadden in verband met een brutalen inbraak in den wereldbegaamden winkel.

Zijn baard was lang, maar goed verzorgd, hij had scherpe oogen achter de ronde glazen van zijn hoornen bril, en hij had nog een vollen haardos, ofschoon hij op zijn minst zestig jaar moest zijn.

Hij scheen echter eenigszins ongeduldig te zijn, zag Garnett geheel over het hoofd en zeide tot Anita Pembroke met een kleine buiging:

— Mevrouw, het is anders mijn gewoonte niet mij persoonlijk te derangeeren en dat nog wel op teleionische aanvragen. Wanneer Uw naam niet zoo bekend was en ik niet gaarne persoonlijk bereid ben, vrouwen van Uw roep en Uw schoonheid bij te staan waar ik kan, dan zou ik mij niet zoo gemakkelijk hebben laten overhalen.

De ijdelheid van de filmster was gestreeld, maar ze vroeg toch guitig:

— is dat wel werkelijk de eenige reden, mijnheer Driscoll? Kwam daar niet het verlangen bij kennis te maken met de pendant van..... vreeselijk lastig is dat, dat ik telkens den naam vergeet... van den Groot Mogol?

— Misschien — voor een gering deel Madame antwoordde Driscoll op zijn brommende wijze en terwijl hij zijn handschoenen uittrok, gingen zijn zoekende oogen reeds in het rond, totdat zij met een vragende uitdrukking gevestigd bleven op Garnett, die bescheiden in een hoekje was blijven staan.

— Wie is die heer? vroeg hij toen, eenigszins wantrouwend.

— Dat is waar — ik had de heeren eerst aan elkaar moeten voor stellen, verontschuldigde Anita zich. Dit is Alex Garnett, commissionair in juweelen, en dit is Theodoor Driscoll, de welbekende juwelier. Het moest me eigenlijk

verwonderen, dat de heeren elkaar nog niet kennen!

— Ik woon niet in New-York, mevrouw! zeide Garnett met een glimlach, en van uiterlijk ken ik mijnheer Driscoll natuurlijk uitstekend, Wie zou dat niet?

— Laten we terzake komen, en ophouden met complimentjes hernam de juwelier, ongeduldig zijn horloge raadplegend. Ik ben nu eenmaal hier, en ik wil U van dienst zijn, mevrouw.

Hij had zijn handschoenen in zijn zak weggeborgen en toen schoof Garnett hem in een onderdanige houding zijn schitterende steen toe.

Driscoll had hem onmiddellijk tussehen zijn breede, witte, met zwarte haren begroeide vingers, en hij kon niet beletten dat zij trilden.

Hij liet knorrende geluidjes hooren als van een tevreden varken, draaide den steen om en om, schoof zijn bril op zijn matglanzend voorhoofd, om des te beter te kunnen zien, egde toen den steen haastig voor zich neer, en haalde uit zijn binnenzak een klein etui, waaruit hij een vergrootglas, oogloupe, zooals de horlogemakers gebruiken, een klein fleschje met een heldere vloeistof gevuld, een wegschaaltje en een toetsnaald te voorschijn haalde.

Met de vaardige handen van den kenner en den geoefenden vakman begon hij den grooten steen te onderzoeken, hanteerde de toetsnaald, bekeek met groote aandacht door zijn vergrootglas de racetten, het verloop der elkander rakende, snijvlakken, en het gegrom werd telkens luider, en eindelijk legde hij den steen weer neer, en begon zijn nat bezweet gelaat met zijn zakdoek droog te vegen, telkens op nieuw grommend:

— Een wonder! Het is dus waar wat ze altijd gezegd hebben, en wat ik nooit heb willen gelooven. Er is een duplicaat van de Groot Mogol, waarvan ze de Regent geslepen hebben — de duivel hate hen. Maar de steen is echt, madame, zonder een spoor van twijfel.

Garnett haalde alleen maar even de schouders op maar de jonge vrouw riep luid uit:

— Verrukkelijk! En luister nu, mijnheer

Driscoll, ik kan dien steen voor honderdvijfentwintigduizend dollar van mijnheer Garnett koopen

— Honderdvijfentwintig ? vroeg Driscoll verbluft, zich met een ruk naar Garnett omwendend. Is dat ernst, mijnheer ? Houdt U een uitverkoop ? Werkt U voor een faillieten boedel ? Maar dat is belachelijk, honderdvijfentwintigduizend. Dat is geen prijs ! Hoor eens hier, ik betaal U op slag en contant honderdvijftig duizend voor die steen ! Ik weet wel dat ik als handelaar moest worden gehangen, maar ik zeg eerlijk, dat ik hem dan nog voor een koopje heb ! Slaat U toe ?

Anita had een kreet geslaakt en riep verschrikt uit, de kleine hand met een dramatisch gebaar op haar boezem drukkend

— Mijnheer Garnett — O, mijnheer Garnett !

Garnett scheen slechts een kort oogenblik te aarzen toen zeide hij met zijn hoffelijken glimlach :

— Stel U maar gerust, mevrouw, ik sla dat aanbod af ! Men zal van Garnett niet kunnen zeggen, dat hij een onbetrouwbaar koopman is ! Ik heb U een som genoemd, die inderdaad laag is — — —

— Laag ? maar man, het lijkt op diefstal, op roof ! riep Driscoll driftig uit. Wie is de gek, die genoegen neemt met dat bedrag ?

— Ik mag den naam van mijn opdrachtgever niet noemen, mijnheer Driscoll, antwoordde Garnett. Het moet U genoeg zijn, dat het een Russische emigrant is, die zich van zijn juweelen gaat ontdoen. En wat den prijs betreft — ik erken dat hij laag is, maar men moet rekening houden met de omstandigheden.

— Maar die kunnen zich toch verbeteren, riep Driscoll op een toon van wanhoop en begeerig naar den steen ziende. Over tien jaren kan die steen wel weer een half millioen waard zijn.

— Mogelijk — maar zoolang kan mijn opdrachtgever niet wachten, hernam Garnett laconiek. Mevrouw, de Groot Mogol II is U !

Driscoll begon nijdig zijn etui weer in te pakken.

Halverwege hield hij plotseling op en barstte uit :

— Honderdzestigduizend !

— Geeft U zich verder geen moeite, mijnheer Driscoll, viel Garnett hem koeltjes in de rede. Laten we aannemen dat ik er op sta, dit prachtige juweel door onze schoonste filmactrice te zien dragen !

Driscoll knorde maar wat, maar nu vol-

strekt niet meer tevreden. Zijn oogen dwaalden heen en weer van den steen, die weer op zijn zwartfluweelen lapje lag, naar het stralende gelaat van de gelukkige artiste.

Hij had nu zijn etui gesloten, liet het teruglijden in zijn binnenzak, knoopte zijn jas dicht, stond op, en zei, naar zijn hoed grijpend, en heel wat minder vriendelijk dan toen hij begon :

— U kunt altijd bij mij terecht, madame, als u de steen wilt verkoopen, ik ga tot honderdzeventig duizend. Geen cent meer. De omstandigheden... nu, dat is U bekend. Ik voor mij zou wel eens onderzoek willen doen naar de herkomst van dat prachtstuk.

— Mijnheer Driscoll ! riep Garnett verontwaardigd uit.

— Zeg ik wat tegen U ? zeide de juwelier geprikkeld.

Beschuldig ik U ? Ik zeg alleen maar dat die steen verwonderlijk goedkoop is. Nu, madame moet het zelf weten. Ik zal zoo vrij zijn, dezer dagen te laten beschikken !

— Beschikken ! herhaalde Anita verwonderd.

— Wat had U gedacht ? Dat ik mijn winkel uitloop en diamanten keur voor de grap ? Geloof U dat ik rentenier ben ? Of juwelierdilettant ? Honderdzeventig duizend dollar Madame, maar dat aanbod geldt niet langer dan veertien dagen. Bonjour mijnheer Garnett — en als U nog eens van die meevallertjes heeft, komt U dan regelrecht naar den ouden Driscoll, die betaalt U tenminste een menscheijken prijs.

Toen viel de deur hard achter den vertoornenden juwelier dicht, die nog een allerlaatste blik had geworpen op den wonderschoonen diamant, die hem daar ontglipte, en niet zoodra was de deur dicht of Anita wierp zich als een tijgerin op haar pasverworven buit, jubelde, lachte, sprong ermee door de kamer, en had moeite, woorden te vinden om haar blijdschap te uiten.

— Wat zullen mijn collega's opzien — ik laat hem dadelijk monteeren — ik weet nog niet of het een hanger zal worden, of dat ik hem in mijn diadeem laat zetten, wat zullen zij oogen opzetten ! Mijnheer Garnett, wanneer disponeert U ?

Garnett trok een bedenkelijk gezicht, en zei, na een korte aarzeling :

— Wanneer het slechts ging tusschen ons beiden, mevrouw, dan zou ik niet aarzelen om te zeggen „U heeft drie maanden crediet” maar daarvan kan in dit geval helaas geen

sprake zijn. Ik ben overtuigd dat U in het oog loopende schrandereheid U reeds wel zal hebben doen begrijpen, dat de bespottelijk lage koop-prijs zekere verplichtingen voor de koopster met zich meebrengt. Mijn opdrachtgever heeft zeer dringend en zeer snel geld noodig. Waarom — dat zijn mijn zaken niet — en dat is me trouwens ook niet gezegd. Om kort te gaan, hij verwacht dat bedrag zeer spoedig, en liefst in contanten:

— Wat? Is een cheque niet voldoende? riep Anita verschrikt uit. Maar zoo'n groot bedrag bezit ik toch niet? Waar zou ik dat zoo plotseling vandaan moeten halen?

— Wat dat betreft, madame — U bezit dat bedrag hier in de kamer U draagt het zelf op Uw persoon, zeide Garnett en zijn blik dwaalde, terwijl hij weer glimachte over de ringen, de hangers en den zeer schoonen armband, die Anita ten toon spreidde, dat alles is bij elkaar zeker wel honderdvijftientig duizend dollar waard. Echter — ik loop liever geen risico, en ik zou toch eenigen tijd behoeven, om al die schoone dingen te verkoopen. En daarom zal ik graag genoeg nemen met een cheque — mits die nog vandaag geïnd kan worden.

— Desnoods binnen een uur! Mijn bank is de Metropolitan, maar ze hebben mij verteld dat je zoo'n cheque ook op iedere andere behoorlijke bank kunt innen.

— Dat is ook zoo, Madame! zeide Garnett, die met moeite een spottend glimlachje bedwong. Schrijft U dan die cheque maar uit, dan zal ik U mijn gespecificeerde nota geven, waarop een keurige beschrijving van de steen voorkomt.

Gedurende eenige oogenblikken krasten twee vulpennen over twee papieren, een bladzijde uit een chequeboekje en een keurige nota, voorzien van een fijn gedrukt hoofd.

De beide pennen waren ongeveer tegelijk klaar, twee handen staken over, en Anita Pembroke was de bezitster van den Groot Mogol II.

Zij bergde de prachtige steen onmiddellijk in haar stalen juweelenkistje, sloot dit weg in een secretaire en riep voor de zooveelste maal haar juichkreet:

— Wat zullen de collega's oogen opzetten! Garbo behandelde me tot dusverre zoo uit de hoogte — maar die zal nu wel anders piepen! O, ik zou kunnen dansen van pret!

— Dan heb ik nu nog maar een ding te verzoeken, madame, en ik vertrouw dat U dat verzoek zult begrijpen en inwilligen. Mijn opdrachtgever heeft zeer klemmende redenen den verkoop van zijn steen althans vandaag

nog geheim te houden, en het zou zeer groot nadeel berokkenen, wanneer te spoedig publicatie werd gegeven van den verkoop van zijn zeldzame steen.

— Moet ik nog een heelen dag mijn mond houden? vroeg Anita, voor wie dit vooruitzicht bijna ondraaglijk scheen.

— Althans tot vanavond, zes uur, madame. Dat is toch zeker niet te veel verlangd! Dan kunt U mijnentwege alle verslaggevers tegelijkertijd inlichten!

Anita scheen nog even met zichzelf te vechten, en toen zei ze, Garnett de hand toestekend:

— Goed dan! Ik beloof U dat ik tot zes uur mijn mond zal houden, al zal het me zwaar genoeg vallen. Ik kan me hun gezichten al voorstellen.

Garnett had zijn hoed gepakt, hij had de cheque zorgvuldig gelezen, even zorgvuldig dichtgevouwen en in zijn portefeuille gestoken.

Hij nam nu zijn tasch weer ter hand, boog diep, en zeide reeds op den drempel staande:

— Ik wensch U geluk met den Groot Mogol II, Madame, en beveel mij bij voortdoring in Uw gunsten aan.

Nog een buiging, en toen viel de deur achter hem dicht en Anita was alleen met haar schat, en ging hem jubelend opnieuw aan den dag brengen en bekijken, vooral en hoofdzakelijk benieuwd naar den indruk die dit wonderbare juweel op de beminde collega's zou maken.

Dietrich had een paar prachtige steenen, Bow ook, en vooral Crawford, maar wat beteekende dit alles, vergeleken bij deze zeldzaamheid, dezen tweeling van — van — hoe heette dat beroemde ding ook weer? Lastig, dat ze dien naam maar niet kon onthouden.

Zij keek naar den diamant, die daar fonkelend en stralend op zijn bedje van zwart fluweel lag, bergde hem als met tegenzin weer op, en zuchtte.

Het was nu twee uur — nog vier uur zou zij moeten zwijgen over haar buitenkansje, terwijl zij haakte naar het oogenblik, waarop zij haar geluk wereldkundig kon maken! Wat een reclame! Hoe verrukt zou haar persagent zijn! Dit was nu eens geen nagemaakt spoorwegongeluk, geen verzonnen overval door bandieten, geen gelogen verlies van een millioenen-diadeem of iets dergelijks.

Om zich wat af te leiden, ging ze eenige brieven schrijven — en daarin werd natuurlijk de aankoop vermeld, maar dat was natuurlijk niet verboden, want die brieven zouden pas op zijn vroegst met de laatste bestelling dienselfden dag bezorgd worden.

Ze was juist met de laatste brief klaar, toen er weer op de deur geklopt werd en de étagekellner kwam vragen of er belet was voor mijnheer Andrew Winston van de „Filmworld“.

Heel even dacht Anita er aan, na verheugd te zijn opgesprongen den verslaggever van dat zeer invloedrijke, gewichte filmorgaan, dat tot dusverre nog maar heel weinig notitie van haar had genomen, weg te zenden.

Want zij voelde dat zij naar alle waarschijnlijkheid onmogelijk weerstand zou kunnen bieden aan de verleiding, juist den vertegenwoordiger van dat blad, in kennis te stellen van haar jongste geluk.

Haar aarzeling duurde echter maar heel kort, want toen gaf zij den kellner bevel mijnheer Winston dadelijk bij haar te laten.

Enkele minuten later maakte een heer met het uiterlijk van een ouderling zijn intrede, van wien men zeker niet zoo spoedig zou hebben verwacht, dat hij een der voornaamste en meestgelezen deskundigen was, die deel uitmaakte van den sta. van de „filmworld“ dat weekblad, dat boven alle anderen door alle filmspelers beschouwd werd als het non plus ultra van begeerijkheid, in dien zin, dat het een buitengewoone onderscheiding was en een onbetaalbare reclame, wanneer in de Filmworld iets over U geschreven werd, zelfs al zou dat niet meer dan tien regels beslaan.

Hij was geheel in het zwart gekleed, had een stroef gezicht waarin twee strenge, grijze oogen, U onderzoekend opnamen, afgemeten bewegingen, groote, platte voeten, en een staande boord uit een reeds lang vergeten tijdperk.

Hij droeg een groote, eveneens zwarte tasch onder den arm gekneld, die hij met groote liefde scheen te behandelen, boog voor de nieuwe ster en begon met een wat krakende stem:

— Mevrouw, het is mij een eer en een voorrecht hier bij U binnen te treden. Men zal U reeds gezegd hebben dat ik kom namens de Filmworld. Het zou ons zeer aangenaam zijn, persoonlijk uit Uw mond eenige bijzonderheden te vernemen omtrent Uw verleden en de wijze waarop U tot het filmen bent gekomen.

Anita's hart begon te kloppen.

Wat een uitgezochte geluksdag! Dat waren geen tien regels dat werd op zijn minst een heele kolom, en misschien nog wel meer.

— Gaat U zitten, mijnheer Winston, noodde zij hem. Ik wil U graag alles vertellen. Er hebben al zooveel onzinnige praatjes over mij in de bladen gestaan. Ik ben blij dat ik veel daarvan kan rechtzetten.

Plotseling viel haar in, dat zij een persagent bezat en zij viel zichzelf verschrikt in de rede met den uitroep:

— Dat is waar, ik heb eigenlijk een contract met een persagent, die evert alle berichten omtrent mij. Hij schrijft waar ik vee van houd, dat ik geen pyama's kan uitstaan, tenminste niet als ik ze zelf moet dragen, dat ik bang ben voor paarden en katten en meer van dat spul. Ik geloof, dat U eigenlijk bij hem moet aankloppen!

— Ik geloof het tegendeel, Madame, antwoordde de verslaggever stijfjes. Het kan Uw persagent slechts aangenaam zijn als ook de Filmworld . . . . eenige aandacht aan U schenkt.

Onder het spreken gingen de oogen van den bezoeker angzaam en al tastend door het vertrek waarin zij zich bevonden.

Waarschijnlijk wilde hij zich een goed beeld vormen van de omgeving, waarin de zoeeven beroemd geworden filmster zich hier ophield.

Het aatst bleven zijn blikken gevestigd op het kleine schrijfbureau en de arme Anita begon te wiegelen op haar stoel, toen zij dien blik volgde.

Het volgende oogenblik begon zij te praten, van haar verleden te verhalen, van haar vader die schoenmaker en haar moeder die water en vuurvrouw was, van de zeven broertjes die zij naar school moest brengen en de acht zusjes die zij moest verplegen, van de dorpjes waarin zij het levenslicht zag, todat de man als een ouderling plotseling de hand ophief en rustig sprak:

— Een oogenblikje, Madame, dit is het verhaal, dat bestemd is voor de onbeduidende dagbladen. Ik ken het, en ik stel er geen belang in. Ik wil U gaarne wat op weg helpen, want ik wil liever de waarheid hooren. U is niet in een dorp geboren, maar in Leipzig, en U kwam hier met U vader toen U vier jaar was — als eenig kind. Uw vader was geen schoenmaker maar postbeambte, en Uw moeder stierf toen U geboren werd. Het is jammer dat zelfs bevallige filmsterren zulk een slecht geheugen hebben. U schijnt te hebben begrepen dat de vaders van Mariene Dietrich, Asta Nielsen, Clara Bow en Lilian Harvey schoenlappers zijn, terwijl de meeste andere filmsterren brievenbestellers tot vader hebben. Wij houden het dus maar liever bij de waarheid. Ons blad houdt niet van reclamezwendel, madame. Feiten — maar die moeten dan ook de moeite waard zijn!

Anita hield het niet langer uit.

De klok kon haar niet meer schelen! Het

was pas half vier, maar het was ondragelijk. Ze snelde op haar schrijfbureau toe, opende het, nam er het juweelenkistje uit, maakte ook dit open en wierp den Groot Mogol II voor den verblufften verslaggever neer met den zegevierenden uitroep:

— Alsjeblieft — hier is een feit! Of is het er soms geen? Zet U dat maar in Uw blad, en liefs! zoo gauw mogelijk U moogt hem fotografeeren ook, mijn — mijn.... ellendig is dat. Wacht daar schiet het me juist te binnen, mijn Groot Mogol Nummero twee! Neem hem maar gerust op en bekijk hem. Ooit zoiets gezien?

Winston had den steen reeds ter hand genomen, draaide hem om en om, trad ermee naar het raam, bekeek hem nogmaals, en hij zag er niet langer uit als een ouderling, maar eigenlijk veel meer als een roofvogel, toen hij plotseling het hoofd ophief, de jonge vrouw scherp aankeek en vroeg:

— Begrijp ik U goed — heeft U die steen pas gekocht?

— Nog geen twee uur geleden!

— En — mag ik naar den prijs vragen?

— Honderdvijfentwintigduizend juichte

Anita bijna.

— In contanten?

— Met een cheque!

— Op naam?

— Aan toonder!

— Welke bank?

— De Metropolitan! Maar waarom....?

De bezoeker liet haar geen tijd tot antwoorden, maar was reeds op de telefoon toegestapt.

Hij nam het toestel van de haak en zei, na

even gebladerd te hebben in de telefoongids:

— Centrale — wilt U mij verbinden Manhattan Centrum 4007.

Hij wachtte ongeduldig en de grijze oogen hadden een geheel andere uitdrukking gekregen, maar dat zag Anita niet, want hij stond met zijn rug naar haar toe.

Toen klapte hij een paar malen op de drager, verzocht nogmaals verbinding aan de Centrale, legde met een grimmigen glimlach het toestel uit de hand en zeide, terwijl hij haastig reeds naar de deur liep:

— Verontschuldig mij, het is een zaak van gewicht — Ik kom aanstonds terug.

Anita was alzoo zeer opgegaan in haar rol van aangebeden filmster, dat ze zeer verontwaardigd was over dit plotselinge, onbeleefde vertrek, en haar mooi gezichtje stond dan ook op storm, toen mijnheer Winston weder binnentrad en tamelijk aconiek zei:

— Ik kon hier geen verbinding krijgen met Metropolitan, Madame, want er is aan de telefoonleiding geknoeid. Ik heb dus beneden met de bank moeten telefoneeren. Helaas — ik was meer dan een half uur te laat — Uw cheque is nu uitbetaald.

— Te laat? hakkelde Anita. Hozoo te laat? Wat bedoelt U daarmee?

Winston had de diamant ter hand genomen, wierp hem een paar malen op en neer, zoodat hij naar alle kanten stralen uitwierp en antwoordde toen:

— Ik bedoel ermede Madame, dat ge die honderdvijfentwintig duizend dollar in het water hebt gegooid. Deze steen is valsch en ternauwernood honderd dollar waard.

HOOFDSTUK III.

ANITA AANVAARDT HULP.

Het is moeilijk den indruk te beschrijven, dien deze weinige woorden op de jonge filmster maakten.

Zij werd beurtelings rood en bleek, trachtte van haar stoel op te staan, viel er weer op neer, tastte met onzekere vingers naar een of andere steun en stamelde:

— Als gij soms een grapje met mij denkt te kunnen maken mijnheer — — —

— Helaas, Madame, het is alles behalve een grapje, antwoordde de bezoeker ernstig. Wat hier op en neer danst op mijn handpalm — dat is een voortreffelijk nagemaakte diamant, geslepen in den vorm van den Groot Mogol. Mijn achterdocht werd dadelijk gewekt, toen gij van een pendant spraakt. Er heeft nooit een tweeling van den Groot Mogol bestaan dat verzeker ik U. Men heeft U op een zeer slimme wijze bedrogen.

— Maar dat is onmogelijk — Driscoll zelf is hier geweest en heeft de steen gekeurd, kreunde de ongelukkige Anita.

— Dan moet dat een nagemaakte Driscoll zijn geweest. Het is niet eens zoo moeilijk voor een goed acteur, die ongeveer zijn lengte heeft zijn karakteristieke kop na te bootsen. Kende U hem?

— Alleen van de foto's! Maar ikzelf had hem opgebeld! jammerde de filmster.

— Dat dacht gij alleen maar te doen, Madame! Ge hebt in het geheel niet met de Centrale gesproken. De leiding daarheen is afgebroken en vervangen door een zijtak, die wel ergens in een zolderkamertje of op het dak zal eindigen. Daar heeft de gewaande Driscoll Uw verzoek opgevangen, en er op geantwoord. En nu verzoek ik U, om snel en zonder veel omwegen te zeggen, wat er eigenlijk gebeurd is, Madame.

— Wilt U het weten — om het in de Filmworld de zetten? vroeg Anita bevend.

— Ik wil het weten — om op den dief jacht te kunnen maken!

— Wat — is U dan detective?

— Min of meer! Iedere goede journalist moet iets van den speurder in zich hebben. Ik ben

trouwens — nog wel wat meer ook. En deel me nu mede, hoe het zich heeft toegedragen.

Anita scheen nog een oogenblik te aarzelen geheel in de war, ten uiterste ontdaan door deze plotselinge onthulling, waaraan ze nog niet gelooven kon, niet gelooven wilde.

En toen begon ze, telkens afbrekend, omdat de zenuwen haar het voortgaan onmogelijk maakten het verhaal te doen van haar weder- varen.

Winston had met groote aandacht toegeluisterd, zonder haar ook maar een enkele maal in de rede te vallen, en toen zij eindelijk zweeg, zeide hij schouderophalend:

— Het is zoo duidelijk als ets. Een zeer slim bedacht en voortreffelijk uitgevoerd complot. Neem Uw telefoon maar op en tracht in verbinding te komen met de Centrale, dan zult U bemerken dat het onmogelijk is. Heeft U geen enkele keer willen teletoneeren, voordat Garnett kwam opdagen, met zijn bazarprui?

— Vanmorgen heb ik zeker wel drie adressen opgebeld en dat ging zeer goed. Maar nu herinner ik mij dat toen ik om een uur of half een mijn persagent wilde opbellen, ik geen gehoor kon krijgen.

— Dan heeft dat knoeien met de leiding natuurlijk plaats gehad even voor dat tijdstip! Trouwens, als U mij nog steeds niet gelooft, dan kunt U in de portiersloge immers Driscoll opbellen! Ga met dezen steen hier naar hem toe en vraag zijn oordeel. Maar als gij mijn raad wilt aannemen, zeg dan niet dat gij er vijftwintigduizend dollar voor hebt betaald, dan zoudt ge worden uitgelachen. En dat is zeker niet aangenaam voor een film- artiste van Uw roep.

Anita nuiverde.

Het vooruitzicht, dat men haar zou bespotten, kwam haar zoo vreeselijk voor, dat zij er zelfs niet aan durfde denken.

De bezoeker, die scheen te zien, wat er in haar omging, glimlachte op een bijzondere wijze en hernam:

— Ik zie wel dat gij in staat zult zijn, althans nog een etmaal te zwijgen!

— Maar — moet ik dan de politie niet in den arm nemen? vroeg Anita op aarzelenden toon.

— Dat kunt gij natuurlijk doen, maar op haar stilzwijgendheid zou ik niet al te zeer bouwen. Hier zit een soort politieman voor U, die U met genoegen zal helpen, en die overtuigd is, op zijn minst evenveel te kunnen uitrusten als de officieele heeren, en de geuniformde politiemannen. Komaan, Madame, laat ik van mijn kant volmaakt openhartig zijn, want dat komt mij het beste voor, en ik meen bijna zeker te weten dat mijn geheim bij U in veilige handen zal zijn. Ik kwam hier onder een voorgeven. Ik heet volstrekt niet Winston. Ik schrijf ook niet in de filmworld. Ik ben John Raffles, en ik ben hiergekomen, aangelokt door de faam, die verbonden is aan den werkelijk zeer fraaie juweelen die ge daar draagt.

Dat was bijna te veel voor de beklagenswaardige kunstenaar.

Zij begon over haar geheele lichaam te trillen en haar stem was nauwelijks verstaanbaar toen zij er met moeite uitbracht:

— Dat klinkt alsof — alsof ik droom! John Raffles, de geduchte avonturier — hier in mijn boudoir.

— Het wil mij als reclame niet zoo verwerpelijk voorkomen Madame, zeide Raffles met datzelfde raadse.achtige glimlachje.

Van dien kant scheen Anita de zaak nog niet te hebben beschouwd, want zij kwam een weinig bij, keek den bezoeker onzeker aan en zeide toen, met een klein zenuwlachje:

— Persoonlijk heb ik zeker dus van U te vreezen?

— Niet in het minst, Madame. Het is niet mijn gewoonte vrouwen lichamelijk leed te doen!

— En — U ziet nu ook af van mijn juweelen?

— Tenminste — voorloopig. Ziet eens, het is wel wat bezwaarlijk een dame bij te staan bij het terugvinden van haar geld, een niet onaanzienlijk fortuin en dan tezelfdertijd haar juweelen te rooven, die niet eens zoo heel veel minder waard zullen zijn!

Anita keek Raffles stom verbaasd aan, slaakte een diepe zucht van verlichting en zeide:

— Gelukkig!

— ik weet wel dat ik thans het zekere voor het onzekere aat schieten, maar U moet bedenken, dat er aan mijn beroep ook iets sportiefs zit. Men heeft wel eens van mij geschreven, ik moet zeggen tot mijn leedwezen, dat ik de berooving van mijn medemenschen uit-

sluitend als sport beoefen. Ik moet zeggen dat het niet zoo is. Het eenige wat ik van U wil weten is, of gij mijn hulp zoudt willen aanvaarden. Misschien denkt gij, dat ik een vrij hoogen dunk van mijzelf heb, maar ik verzeker U op mijn woord, dat ik over middelen beschik, waarvan de politie zelfs nooit gehoord heeft. Om maar een kleinigheid te noemen, gelooft gij dat Raffles er in werkelijkheid uitziet als mijnheer Winston, die hier voor U ziet.

— Dat is waar, ik heb mij hem heel anders voorgesteld, bekende Anita, Raffles met een mengeling van angst en kinderlijke bewondering aanstarend.

— Welnu, die vermommingen past een gewone detective slechts zeer zelden toe. Ik heb echter nog meer pijlen op mijn boog.

Maar ook dat is ets, waarin U geen belang zult stellen. Neemt gij in beginsel mijn hulp aan?

— Dat doe ik! riep de filmster uit. Maar — wat zijn Uw voorwaarden?

— Die kunnen uiteraard niet zoo laag zijn, madame! antwoordde Raffles glimlachend. Want ik zal mijn leven op het spel moeten zetten, denk ik. Zoudt U tevreden zijn, als ik U de helft van het bedrag terugbracht?

— De helft, herhaalde Anita verschrikt, dat is wel heel veel!

— Het is aanzienlijk veel minder dan mij de juweelen daar aan Uw hals en aan Uw armen zouden hebben opgebracht, hernam Raffles laconiek.

Anita scheen nog een kort oogenblik in beraad te staan, en toen zei ze plotseling, maar zonder Raffles aan te zien:

— Top! Toegestemd! Breng mij de helft van het geld terug, dat ik zoo dom heb weggegooid. Tenminste, als het niet te lang duurt, en op voorwaarde, dat U me toestaat, de zaak mede te deelen aan mijnheer Driscoll! U moet er niet boos om zijn, maar ik wil hem toch deze steen toonen.

— Dat kunt gij, Madame, mits ik er verzekerd van kan zijn, dat mijnheer Driscoll zijn mond zal houden. Althans gedurende eenige dagen, want een ontijdige openbaarheid zou mijn plannen in de war kunnen sturen. Wij hebben met zeer slimme lieden te doen, en meestal zijn zeer slimme lieden als zij hun sluwheid met misdadige oogmerken aan wenden, uiterst gevaarlijk ook. Daar valt mij iets in. Zoudt gij er iets op tegen hebben mij nu dadelijk naar mijnheer Driscoll te vergezellen met dien steen en hem in mijn tegenwoordigheid naar de echtheid ervan te vragen?

— Zoudt U dat durven? vroeg de jonge

vrouw verrast en op een toon van ongeloof.

— Waarom niet? vroeg Raffles, oprecht verbaasd.

— Maar — ik zou toch dadelijk Uw ware identiteit kunnen verraden.

Raffles haalde de schouders op.

— Bij dergelijke ondernemingen pleeg ik mijn voorzorgen te nemen, Madame. Ik verzeker U dat ik niets te vreezen zal hebben. Aan den anderen kant ben ik evenwel overtuigd, dat U niet zoo ontactvol zou zijn, mij te verraden. In ieder geval heb ik U nog volstrekt geen schade toegebracht — terwijl gij daar voor mij zit met een fortuin aan kostbaarheden op het lichaam, en ik eigenlijk slechts mijn hand behoefde uit te steken om ze de mijnen te noemen!

— En — als ik zou schreeuwen? hernam de filmactrice tegelijkertijd angstig en nieuwsgierig.

— Dat zou U heel weinig baten! Ten eerste schreeuwt men niet zoo gauw, met een revolver tegen de slaap, ten tweede is dit boudoir juist het middelste van Uw vijf vertrekken, en de muren zijn dik, en ten derde zou geen enkele étagekellner U hooren, want het personeel is op het oogenblik voor het grootste deel in de eetzaal verzameld. Ik pleeg mijn tijdstippen al zeg ik het zelf, vrij goed te kiezen.

— Maar — gij hebt zooeven gezegd dat gij een vrouw nooit leed zou aandoen. Zoudt gij werkelijk schieten als ik tegenstand bood.

— Heel zeker, maar — mijn revolvers zijn niet alle dezelfde! Er zijn er die kogels spuwen, voor mannen bestemd, maar er zijn er ook die een zekere vloeistof uitspuiten, zoo bedwelmend, dat degeen die er door geraakt wordt in weinige seconden bewusteloos is.

— U maakt mij bang! zeide de artieste met zwakke stem. Maar — maar het is vreeselijk interessant. Ik kan mij voorstellen, hoe gelukkig de vrouw moet zijn, die U — waarmee gij — — die gij — —

Zij hield plotseling op, want een ijskoude blik uit twee staalharde oogen had haar getroffen, twee wenkbrouwen gingen vragend de hoogte in, en een stem verzekerde koeltjes:

— Ik kan U verzekeren, Madame, dat ik mij slechts hoogst zelden ophoudt met het zwakke geslacht. Ik stel veel meer belang in haar kostbaarheden, die op alle markten verhandelbaar zijn. Wat dunkt U van mijn voorstel?

— Ik neem het onmiddellijk aan, zeide Anita opspringend. Ik zal den steen inwikkeljen. Ik zal mijn auto laten voorkomen — — —

— Niet noodig, Madame, ik heb mijn eigen wagen, zeide Raffles kortaf. En laten wij ons haasten want ik moet onmiddellijk aan den slag gaan.

— Louter uit belangstelling voor mij? vroeg Anita, Raffles met een guitig lachje van terzijde aanzierende.

— Laten wij zeggen — deels ook uit belangstelling voor het geld, Madame. Ik kan U zeggen, dat het mij stuit als een man achter het net vischt. Ik heb die positie altijd zeer weinig benijdenswaard geacht. Ik althans heb mij in die lachwekkenden toestand nimmer kunnen schikken. Ik hoopte dit hotel te verlaten met mijn zakken vol kostelijke sieraden — ik bemerk dat een ander mij voor is geweest, en voor een groot bedrag heeft gestolen, en ik weiger eenvoudig mede te werken tot een aderlating die zelfs voor U wel wat te kras zou zijn.

De jonge vrouw zuchtte heel eventjes, want eigenlijk had ze heel iets anders willen hooren.

Haar vrees was geheel verdwenen en wat overbleef was een mengeling van afschuw, — en van iets, dat op het tegendeel geleek.

Zonderling, dat het denkbeeld, dat deze stijve, in het zwart gekleede man gekomen was om haar te berooven haar in het geheel niet verontrustte.

Ze had zich het bevallige hoedje over de haren getrokken en Raffles hielp haar bij het aantrekken van haar ruime mantel.

Zij wikkelde den Groot Mogol II in het vloeipapier, deed hem in haar tasch, sloot dien en zeide opgewekt:

— Ik ben gereed om U te volgen, waarheen gij maar gaan wilt, John Raffles! O, de collega's moesten mij zoo eens zien — zij zouden barsten van nijd!

— Geloof U? vroeg Raffles met de knop van de deur in zijn hand.

— Ik ben er zeker van!

De deur ging dicht. In de breede gang was inderdaad geen levende ziel te bespeuren. En misschien kwam Anita Pembroke voor het eerst wel tot het inzicht, dat het heel eenzaam kon zijn, in een groot hotel, met twaalfhonderd kamers — voor een jonge vrouw die steeds met een fortuin aan juweelen placht rond te roopen.

De lift viel als het ware met hen naar beneden, en stopte slechts, toen zij de vestibule bereikt hadden.

Voor de deur, een tiental meters daarvan verwijderd, stond inderdaad een groote, blijkbaar zeer snelle wagen, waarvan Raffles het

voorste portier openhield.

De onge vrouw stapte in, Raffles nam naast haar achter het stuurwiel plaats — en pas toen zij reden, en Anita toevallig een blik achter zich wierp zag zij daar tot haar schrik en verwondering een tweeden man zeer rustig zitten, die het uiterlijk had van een electricien, jong nog, met een overall aan, een pet op en een tasch gereedschappen bij zich.

— Mijn assistent, verklaarde Raffles kortaf,

voor de auto stilhield voor de welbekende zaak van mijnheer Driscoll, den juwelier.

Vijf minuten later wist Anita alles wat zij op dat oogenblik weten wilde — er bestond geen duplicaat van den Groot Mogol, en de diamant die zij toonde was er geen, maar een zeer kunstige namaak, en ongeveer honderdvijfentwintig dollar waard.

De groote avonturier bleek zich dus maar vijfentwintig dollar te hebben vergist.

HOOFDSTUK IV.

IN HET HOL VAN DEN LEEUW.

— Geslaagd? was het eerste wat Charles Brand aan Raffles vroeg, toen zij alleen in de auto zaten, nadat Raffles de jonge vrouw weer naar haar hotel had teruggebracht.

— Volkomen gefaald! antwoordde Raffles, de schouders ophalend. Het verwondert me, dat je dat niet aanstonds begrepen hebt.

— Was ze dan niet alleen? vroeg Brand verrast.

— Volkomen alleen, en het zou mij ook niet de minste moeite hebben gekost, de jongedame te ontlasten van haar overtollige pronkstukken, als ik niet ontdekt had, dat ze reeds het slachtoffer was geworden van een tweetal slimme duivels!

En Raffles vertelde in enkele woorden wat er was voorgevallen en wat hij had ontdekt.

Toen hij zweeg riep Brand vol verwondering uit:

— Maar begreep zij dan zelf niet aanstonds, dat men haar bedroog?

— Mijn waarde Brand, het is van algemeene bekendheid, dat een filmster het recht heeft, dom te zijn, maar deze vrouw gaat te ver, en maakt misbruik van dat recht. Het is waarlijk verwonderlijk, te zien, van welke tusschenpersonen de filmmagnaten zich bedienen om kunst aan de massa te brengen! Maar we zullen dat onderwerp later wel eens afhandelen. Wij moeten nu vlug aan het werk.

— Misschien beschouw je mij als even dom als onze Anita, Edward, maar ik verklaar

eerlijk, niet in te zien, hoe wij de schelmen kunnen achterhalen!

— O, het zal moeilijk zijn, maar niet onmogelijk, Brand! Er moet een man hebben meegewerkt, die de grimeerkunst tot in de perfectie verstaat, minstens even goed als ik, want Anita heeft mij verklaard, dat de echte en de valsche Driscoll als twee druppels water op elkander geleken. Dat is een. Zij moeten verder relaties hebben gehad met een man, die zeer bekwaam was in het nabootsen van echte diamanten. Dat is twee. Zij heeft mij een zeer duidelijke omschrijving gegeven van den zogenoemden Garnett, en ofschoon die ook wel vermomd kan zijn geweest — ook dit is toch een aanwijzing. Wij moeten dus zoeken in die misdadigerskringen, waar men acteurs en valschemunters of andere falsarissen pleegt aan te treffen. Dat is een apart slag boosdoeners, die zich meestal van de anderen afgezonderd houden en die hebbelijkheid kan ons van groot nut zijn.

Brand sloeg Raffles een oogenblik aandachtig gade, zooals hij daar met vaste hand den wagen door het drukke verkeer leidde en toen zei hij:

— Je moet al iemand in je gedachten hebben!

— Dat is ook zoo, Brand! Je moet je dat proces van een jaar geleden herinneren, dat te New-York heeft plaats gevonden, en waarbij een zekere Dave Carr als mededader terecht stond. De man werd trouwens wegens gebrek

aan bewijs vrijgesproken. Nu, die Dave Carr was acteur. Driscoll is opvallend groot en dat is Carr ook. Hij werd geroemd om zijn verbluffende grimeerkunst. Op het tooneel is de man naderhand nooit meer teruggezien, maar ik weet dat hij wel aan sommige films heeft meegedaan. En nu kan het natuurlijk toeval zijn, maar die Carr was nauw bevriend, zooals uit het getuigenverhoor bleek met een Belg, den zekeren Arthur Beulemans, die in Antwerpen geboren is en als een zeer kundig diamantslijper bekend stond, maar die zijn beroep eraan gegeven heeft en sedert vijf jaren hier in Amerika vertoeft.

— Het zou inderdaad mogelijk zijn, Edward, dat die twee schurken de hand in het spel hebben gehad. Maar hoe kunnen we dat ontdekken?

— Heel eenvoudig! Door het te gaan onderzoeken! Natuurlijk niet in de kleeding die wij nu dragen maar in een meer toepasselijk gewaad, dat minder opzien zal baren, in de kringen, waar wij ons nu zullen gaan bewegen!

De auto was intusschen in snellen vaart verder gereden, steeds meer Oostwaarts, over een der reusachtige bruggen, die de Hudson rivier overspannen en Manhattan verbinden met de uigestrekte wijk, die Bronx wordt geheeten.

Hier gekomen volgde de auto een Noordelijke richting, reed langs den breeden weg, die den Dierentuyn scheidt van de Bronxrivier, en bereikte tenslotte Bostonroad, die eenige kilometers lang is, en die een der verbindingswegen vormt met de voorsteden.

Indien men dien weg geheel ten einde reed, zou men tenslotte de kust van den Atlantischen Oceaan bereiken.

Recht van den weg bevonden zich afzonderlijk liggende, niet zeer groote villa's, voor het meerendeel bewoond door zakenlieden, die iederen morgen — voor zoover er nog zaken te doen vielen met de auto naar de city gingen.

Ook het door Raffles gehuurde, kleine buitenhuis bezat een garage, en het was daar dat de reusachtige Henderson, de onverstoorbare, chauffeur hen vrij ongerust begroette, want hij had Raffles reeds veel eerder terug verwacht.

Gelijk te verwachten was hield de reus zich onledig met het oppoetsen van den tweeden wagen, vrij wat kleiner dan die, welken Raffles nu gebruikt had maar zeker even snel.

Het nikkel kon hem nooit genoeg glimmen, de motor kon nooit voldoende gesmeerd en nagezien zijn.

Hij had er niet het flauwste idee van wat Raffles dien morgen had willen doen, maar hij begreep instinctmatig, dat er gevaar had bedreigd en hij zeide tot Brand, die den auto kwam stellen:

— Het is veel later geworden, dan de afspraak was, mijnheer Brand.

— Onvoorziene omstandigheden, Henderson antwoordde Brand, zich van zijn stofjas ondoende. Is er iets te eten?

— Ik zal maar opnieuw aan den gang gaan, mijnheer Brand, want men kan niet verlangen dat een warme lunch eenige uren lang goed blijft.

Na den maaltijd zetten Raffles en Brand zich aanstonds aan den arbeid.

Zij besteedden ruim een uur aan een deugdelijke vermomming, zonder dat er een enkel woord werd gesproken in de vrij ruime, door gordijnen gesloten en met kunstlicht verlichte slaapkamers.

Maar toen zij klaar waren, en zich zelven in de spiegel zagen als een paar van die verdachte heerschappen, die ondanks hun dure kleeren onmiddellijk den gangster verraden, begon Brand:

— Dat is nu alles goed en wel, maar wat zal ons aanknooppingspunt zijn?

— Dit! antwoordde Raffles, de hand in den zak stekend en Brand deinsde met een schreeuw terug, want op de vlakke handpalm van Raffles glinsterde de Groot Mogol II!

— Je behoeft niet zoo te schrikken! ging Raffles glimlachend voort, zij weet er natuurlijk alles van!

Ik heb haar het tor in bruikleen gevraagd, omdat ik kans meende te zien het te gebruiken als een soort aanknooppingspunt.

— Ik kan werkelijk niet inzien — — —

— Het is toch vrij duidelijk, Brand. De onderwereld is verdeeld in van elkander vrij scherp afgescheiden — coterietjes, als ik me zoo mag uitdrukken. De roofmoordenaars hokken bijeen, zooals de kinderdieven het doen en de ladelichters, en de bankroovers! Zij vormen afzonderlijke glans, waarin slechts bij uitzondering een boef van een anderen groep wordt opgenomen, ofschoon zij gezamenlijk wel degelijk deel kunnen uitmaken van een gang.

Maar daarbuiten vereenigen de specialisten zich meestal, en dat is volstrekt niet zoo verwonderlijk, want een slager zal het ook wel niet in zijn hoofd krijgen, lid te worden van een broederschap van notarissen. Hij zou niet

met zulk een mensch kunnen praten, niet zoo prettig als met een anderen slager.

— Waar draait dit op uit ?

— Op het volgende ! Je kunt er gerust heel wat onder verdedden, dat het bericht van den geslaagden diefstal reeds nu bekend is onder de heeren langvingers en meer speciaal bij de heeren diamantdieven. Terloops wil ik je vragen of het je bekend is dat zij een afzonderlijke societeit hebben ?

— Neen, daar wist ik niets van ! antwoordde Brand verbluft. Is het iets als de diamantbeurs in Amsterdam.

— Ja, maar dan in het onwettige getransponeerd. Want onder gezellige kout en een borrel verhandelen de heeren societeitsleden hier uitsluitend gestolen goed ! Ik zal je wel niet behoeven te zeggen, dat de politie nooit bij die transactie wordt uitgenoodigd. Daar de meeste misdadigers buitengewoon ijdel zijn, kun je er van opaan dat die twee handige schelmen reeds op hun heldendaad gebluft hebben. Verschijn ik nu met dat fraaie, nagemaakte ding in hun midden, dan kun je ervan overtuigd zijn, dat de verrassing de kerels op hetzelfde oogenblik de ware daders zal doen verraden !

Brand bleef hem een oogenblik met open mond aanstaren en barstte toen uit :

— Maar dan kunnen wij evengoed naar den dierentuin wandelen, die hier geen kwartier vandaan is en daar verlof vragen om eigenhandig de leeuwen te voeren. Vijf minuten nadat je die steen zult hebben vertoond, zul je niet meer tot de levenden behooren !

— Het zal zulk een vaart niet loopen, Brand ! Het is van algemeene bekendheid, dat de juweelendief meestal een vrij zachtzinnig mensch is, en niet zoo heel spoedig overgaat tot geweldmiddelen. Bij hen komt het meer op slimheid aan, en daarmede hoop ik hen ook te bestrijden. En wij zien er zoodanig uit, dat ze ons allereerst voor collega's zullen aanzien — welnu, de wolven in het bosch verscheuren elkander niet ! En laten wij nu maar heengaan, want de weg is ver, en wij dienen het liefst bij dag het terrein van onze operaties te verkennen !

— Waar is ergens die societeit ?

— Indien ik het mij nog goed herinner bevindt zich die eigenaardige societeit in de vijftienentigste straat, geheel aan het einde en dicht bij den oever van Hell Gate, dat is het soort van meer, bijna een kleine zee, dat door die andere zee van huizen geheel wordt omsloten en in het midden ervan het Wards eiland ligt. Men vindt er dokken rondom, herstelplaatsen van schepen, douanekantoren,

— en misdadigersholten ! De meeste straten van 85 tot 125 loopen tot aan het water door, tenminste wat de wetzijde betreft, zoodat men daar geen kade, maar wel een groot aantal steigers aantreft. Nu, het is in einde van de 95ste straat, dus vlak bij het water, dat zich het huis bevindt, waarin de heeren langvingers plegen bijeen te komen.

— En heeft iedereen daar maar toegang ?

— Natuurlijk niet. Maar ik ben ervan overtuigd dat deze steen een introductie is, door geen andere te overtreffen.

— Als ze dan maar niet beantwoord wordt met de introductie van een revolverkogel ! zeide Brand, die allébéhalve ingenomen scheen te zijn met het plan. Je zult zeker wel goed vinden dat ik mij wapen ?

— Daar zal ik zelfs op aandringen, zeide Raffles, want — men kan toch nooit weten. Klaar ?

— Wacht even ! antwoordde Brand. Hij liep haastig naar een kleine wandkast, trok een lade open en nam daaruit een niet te groote browning, waarop hij echter wist in alle omstandigheden te kunnen vertrouwen. Hij overtuigde zich dat het wapen geladen was, voegde er nog een extra patronenmagazijn bij, smoorde een niet al te opgewekte zucht, en vroeg, op het punt staande Raffles te volgen :

— Gaat Henderson met ons mee ?

— Waartoe zou dat noodig zijn ? Het betreft hier slechts een voorloopig onderzoek en daarbij kunnen wij zijn diensten ontberen. Eerst moet ik weten wie dat geld in handen heeft, en pas daarna kan ik handelen.

— Maar als we dat geld vannacht niet hebben, kunnen we het even goed opgeven, want dan zal het op een bank geplaatst zijn !

— Zij zullen niet zoo dom zijn om zich te overhaasten. Een bank is voor die lieden de eerste dagen verboden terrein, dat is duidelijk. Heb je nog meer opmerkingen ?

— Geen enkele, nu ik zie, dat ze je hinderen ! zeide Brand, in zijn wiek geschoten.

Raffles stond al in den kleinen voortuin.

Brand echter wist nog even te ontsnappen naar de garage en zeide haastig en op zachten toon tot Henderson, die verbluft naar zijn geheel veranderd gezicht keek :

— We gaan naar de diamantdieven-societeit in de 95ste straat, vlak bij het water van Hell Gate ! Het kan er spannen. Ga maar eens een kijkje nemen als we tegen dat de duisternis valt nog niet terug zijn !

Henderson had wel een opmerking willen maken, maar hij kreeg er den tijd niet voor,

want reeds had Brand zich bij Raffles gevoegd, die een sigaret opstak in de schaduw van een tamarinde, die naast het tuinhek stond.

Ze liepen tien minuten zwijgend naast elkander, totdat Raffles bij een der ingangen van den dierentuin een taxi aanriep.

De chauffeur keek wel wat zuur, toen hij in opdracht kreeg, naar de 95ste straat te rijden, op den hoek van First Avenue, maar hij sprak toch niet tegen, want hij had zijn twee klanten eens goed opgenomen, en hun uiterlijk scheen hem een goede fooi te voorspellen — ze hadden volmaakt het uiterlijk van twee succesvolle gangsters en deze lieden, die hun geld zoo gemakkelijk verdienen plegen het ook zeer vlot weer uit te geven.

De rit duurde bijna vijf kwartier, en toen de twee mannen waren uitgestapt en den chauffeur hadden weggezonden, vroeg Brand verbaasd:

— Is dit de plek om er een boeven societeit te huisvesten. First Avenue is immers een van de deftigste straten van heel New York?

— Ongetwijfeld Brand — maar het is duidelijk dat je nog steeds geen juist inzicht hebt in wat men hier de onderwereld noemt. Indien je vermoed had, een oud, bouwvallig huis te vinden, waar het geboefte in een vochtigen donkeren kelder bijeen kwam, dan vergis je je. Vlak voor de neus van de politie, die met een lodderoog toeschouwt, vereenigen de heeren zich in dikwijls zeer weelderig ingerichte societeitsgebouwen. Maar je zult je aanstonds zelf kunnen overtuigen. Laat eens zien — het is nu over vijven, — de heeren zullen daar hun aperitif misschien gaan gebruiken, en in ieder geval moesten wij daar maar eens een kijkje gaan nemen.

De First Avenue, de beroemde Straat der Rijken, is op die plek de eerste straat, te rekenen van den oever van het groote water, zoodat zij geen vijf minuten behoeften te loopen, alvorens den hoek te bereiken, waar inderdaad slechts een zeer smal pad huis en water van elkander scheidde.

Tot zijn verwondering zag Brand een groot en fraai huis dat een zekere deftigheid ten toon spreidde en hij geloofde nog steeds dat Raffles zich moest hebben vergist, toen deze de breede voordeur, die open stond, binnentrad en rondzag in de ruime vestibule.

Even voor de draaideur, die als tochtdeur

werkte hing een groot marmeren bord, waarop met koperen letters de namen te lezen waren van de verschillende firma's, die hier hun zetels hadden.

En tot zijn niet geringe verwondering las Brand:

— N. V. Eerste New Yorksche Diamantbeurs gelijkvloers, rechts.

Hij keek Brand vragend aan, naar de marmeren plaat wijzend, maar hij kreeg slechts een glimlach tot antwoord, zoodat hij fluisterend vroeg:

— Je wilt mij toch niet wijsmaken dat in dit deftige gebouw gelijkvloers handel wordt gedreven in gestolen diamanten?

— Je zult je er spoedig genoeg van kunnen overtuigen, Brand. Het zal wel niet openlijk gebeuren, maar het gebeurt.

— De draaideur schoof hen verder de vestibule in, en daar troffen zij een portier aan, van top tot teen in groen laken gestoken, versierd met zilveren tressen en brandebourgs, en die van ruim zes voet hoogte op hen neerzag.

— Waarheen, heeren? vroeg hij.

Raffles noemde den naam, en de man vroeg, het tweetal wantrouwend opnemend:

— Dan heeft U toch zeker wel een introductie? Men gaat er maar niet zoo binnen als in een kroeg!

Een oogenblik meende Brand, dat Raffles reeds nu de diamant zou toonen, maar daarin vergiste hij zich toch want Raffles zeide rustig:

— Ik heb een afspraak met mijnheer Beulemans!

— Uw naam? vroeg de portier, nog altijd achterdochtig.

— Als ons bezoek dan moet worden aangekondigd — zeg dan maar dat... de Groot Mogol hem graag een oogenblik zou willen spreken.

Het is niet zeker en ook nooit uitgemaakt of de portier ooit dien naam had gehoord, maar het staat vast dat hij zijn kleine loge binnenging, de telefoon ter hand nam, even daarin sprak, weer naar buiten trad, en toen zeide, de twee bezoekers strak aan ziende:

— Mijnheer Beulemans is tot Uw dienst. U weet den weg zeker niet? Hier, deze breede zijgang in. Even voor de laatste deur is een trapje naar boven, dat gaat U op, U volgt de

gang, en dan is het een deur links, waarop de firmanaam geschilderd staat. Een chasseur zal U dan wei verder den weg wijzen.

Raffles knikte zwijgend en de twee mannen liepen de aangeduide gang in, ze vonden het trapje, beklommen het en kwamen in een tweede gang. Door twee ramen, die uitzicht

gaven over het water drong het daglicht nog altijd overvloedig binnen, ofschoon de zon reeds laag aan den hemel stond, en Brand kon niet nalaten te fluisteren :

— Ik weet zeker dat wij nu in het hol van den leeuw zijn maar het is tenminste geen donker hol

HOOFDSTUK IV.

DE DRUKPERS.

De gang was vrij lang. Terwijl zij voortliepen zagen de twee mannen aan het andere einde vrij onverwacht hun eigen beeltenis opdagen.

— Een spiegel! zeide Brand verbaasd en zonder dat hij het zelf wist fluisterend. En wat is die zonderling opgehangen!

— Niet zoo bijzonder zonderling — alleen maar in een hoek van vijfenveertig graden, antwoordde Raffles. Het is duidelijk, dat men onze nadering reeds bespied heeft van een plek uit, die wij van hier niet kunnen zien.

Hij hield op, want er klonk een geluid alsof ergens een luikje dicht viel met een zachten tik.

— En nu weten de spionnen wat ze weten willen, zeide Raffles kalm.

— Maar — het huis ziet er heelemaal niet naar uit, ik meen naar zulke romantische, geheimzinnige inrichtingen.

— Dat is moeilijk aan de buitenzijde te beoordeelen, Brand. Die portier, als je me de waarheid vraagt, beviel me niet heel erg. Het heele huis komt me overigens wat verdacht voor, met dat marmeren blad daar in de vestibule. Ik geloof niet erg aan al die firma's die hier hun zetels zouden hebben. En in elk geval moeten het firma's zijn met een luchtje eraan.

Brand wierp Raffles een ongerusten blik toe, en het allerliefst had hij rechtsomkeert gemaakt.

Huizen waarin men de bezoekers met behulp van schuingeplaatste spiegels en zelf ongezien bespieden kon stonden hem weinig aan.

Een enkele blik echter op het strakke, ernstige gezicht van Raffles was voldoende om het te doen inzien, dat iedere poging nutteloos zou zijn om Raffles van zijn gevaarlijk plan af te brengen.

Toch wilde hij het nog wagen, en merkte zachtjes op, zijn stap vertragend:

— Veronderstel eens dat je opvattingen juist zijn, en dat we te doen krijgen met Dave Carr en Arthur Beulemans.

— Welnu?

— Als zij eens niet alleen zijn? Als wij daar binnen eens een groote troep aantreffen? Zijn alle juweeldieven wel even afkeerig van

bloedvergieten? Bedenk dat het om een zeer groot bedrag gaat, dat zij moeten verdedigen!

— Brand, als ik zie, dat er een te groote overmacht is, beloof ik je dat ik mijn poging tot een betere gelegenheid zal uitstellen. Maar slaag ik erin, onzen man alleen te spreken, dan zal hij moeten afdokken.

Maar je vermoedt toch niet dat hij het geld hier heeft? wierp Brand hem nog tegen. Hij zal er toch niet mee in zijn zak loopen? Dit is toch zijn eigen huis niet?

— Dat laatste is zoo, maar ik weet dat hij hier in de onmiddellijke nabijheid moet wonen, althans zoo was het een jaar geleden. Wat je andere tegenwerpingen betreft — natuurlijk loopt hij niet met honderdvijfentwintig duizend dollar in zijn binnenzak — maar er zijn andere middelen om die te betalen. Ik ben ook heel tevreden met diamanten tot een zelfde bedrag! En die zijn hier in overvloed, daar kun je op rekenen. En maak je verder niet ongerust — het is klaarlichten dag. Ik acht het onmogelijk, dat zij in een huis als dit iets zullen ondernemen. En stil nu, want dit is geloof ik de aangeduide deur.

De twee mannen hadden inderdaad de deur bereikt, waarop de naam „New Yorksche Diamantsbeurs” geschilderd stond.

Raffles klopte op de deur, en draaide tegelijkertijd een knop om, maar zonder resultaat, want de deur bleek gesloten te zijn.

— Dat ziet er om te beginnen al weinig gastvrij uit! zeide Brand zacht.

— Brand, ik had geen oogenblik verwacht de aanduiding „binnen zonder kloppen” aan te treffen. Maar ik hoor al iemand. Blijf nu in je rol, wat ik je bidden mag.

— Dat wil ik wel — maar met de hand om de kolf van mijn browning! fluisterde Brand onwillig.

De schreden daar aan de andere zijde van de deur hielden op en even bleef het stil.

En Raffles en Brand hadden het stellige gevoel, dat zij opnieuw sterk werden opgenomen ofschoon zij zich niet konden voorstellen hoe dat op die plek, voor de gesloten deur mogelijk was.

Misschien bevond zich ergens in een muur, goed verborgen, een kleine opening.

Er verliepen een tiental seconden, toen werd de deur geopend en zij zagen een grooten, zwaargebouwden kerel, met het uiterlijk van een voormalig beroepsbokser en een verre van geruststellende tronie, die Brand in zichzelf deed mompelen:

— De portier sprak van een chasseur — maar dien had ik mij toch heel anders voorgesteld!

De reus, die de deurknop nog altijd in de hand hield monsterde de twee bezoekers nog eens nauwkeurig en vroeg toen, niet bepaald vriendelijk:

— Wie zijt ge en wat zoekt ge hier?

— Maar — dat moet de portier toch al hebben meegedeeld, zeide Raffles op zijn beminnelijksten toon. Ik wil met mijnheer Beulemans spreken.

— Lid van de Beurs? vroeg de dorpelwachter norsch.

— Neen. Ik heb als introductie een naam genoemd, die mijnheer Beulemans bekend moet zijn. Komaan, hij zal me toch wel willen ontvangen, mij en mijn vriend. Een paar jongens van Broadway stuurt men zoo maar niet weg.

De groote kerel, had zijn mond met gele, verbrokkelde tanden reeds weer geopend om iets te zeggen, toen plotseling een schel gerinkel van een elektrische bel klonk.

— Wacht maar even! zeide hij grof.

Hij deed de deur dicht, liep naar de tegenovergestelde wand en drukte zijn oor tegen de monding van wat een gewone, ouderwetsche spreekbuis scheen te zijn. Daar luisterde hij even, bromde toen iets onverstaanbaars en zei tot de twee bezoekers:

— Mijnheer Beulemans wil U wel ontvangen — maar slechts een van U beiden!

Brand wilde protesteeren, maar Raffles legde hem met een blik het zwijgen op en zeide rustig:

— Dat is dik in orde. Mijn maat hier hoeft er ook niet bij te zijn. Die kan wachten totdat ik terugkom. Dat kan hier toch gebeuren?

— Voor mijn part! zeide de man die hem had binnengelaten. Maar dan alleen. Ik heb andere dingen te doen.

Raffles trad op Brand toe en wisselde zacht eenige woorden met hem.

Toen wendde hij zich weer tot den geweldenaar en zei vriendelijk:

— Ik volg U, mijnheer!

Toen ging hij den man achterna, Brand

achterlatend in een toestand van groote ongerustheid.

De voorkamer bleek in verbinding te staan met een veel grooter vertrek, dat licht kreeg door twee groote vensters, uitziende op een niet al te duistere binnenplaats, die met heesters en bloemen was opgevroot.

Men kon de zaal inderdaad voor een vergaderlokaal houden, van een vereeniging, die over een behoorlijke kas beschikte want er stonden dure moderne meubelen, en er lag een dik, kostbaar kleed op den vloer.

Niemand bevond zich in die groote kamer, maar Raffles wist met zekerheid aanstonds, dat zich nog slechts weinige tellen geleden menschen zich daar hadden opgehouden, want zijn reukzenuwen werden vrij duidelijk geprikkeld door de lucht van zwaar gesausde sigaretten.

Zijn gids hield zich hier geen enkel oogenblik op, maar stak het groote vertrek in zijn volle lengte over, opende een deur bij het linker-raam, kwam in een gang, volgde die tot een trap, waarvan Raffles volgens een vaste gewoonte de treden telde, zoodat hij onderaan die trap begreep, zich nu onder den grond te bevinden, deed nog eenige stappen in een slecht verlichte, maar met marmeren platen bekleede gang.

Raffles keek met een vagen glimlach om de lippen naar de deur waarop de man nu klopte, op een waarschijnlijk vooraf bepaalde wijze.

Ofschoon de deur met bruine verf bestreken was, zag zijn geoefend oog onmiddellijk dat die deur niet van hout, maar van metaal was gemaakt.

De slagen van de zware, harde vuist klonken er dreunend en dof op.

Neen, het moest erkend worden — het had bitter weinig van een diamantbeurs, volgens de gangbare opvattingen althans.

Er klonk een metalig gerammel, toen ging de deur open — en nu verscheen er een werkelijke chasseur, een jongen die er uitzag als een kikvorsch, zoo groen, en met zulke uitpuilende oogen.

Raffles en de groote kerel gingen hem voorbij en toen stonden zij in een fraai gemeubelde kamer met elektrische lampen verlicht, daar het volstrekt geen namen had, een bewijs te meer, dat zij zich hier onder den grond moesten bevinden.

De kamer was ingericht als een werkvertrek, uiterst modern, met veel staal en glas, linoleum indirecte verlichting.

In het midden, stond het groote schrijfbureau en daaraan zat een man met een gladgeschoren gezicht en scherpe, koele oogen, die Raffles onmiddellijk met groote aandacht monsterde.

Hij had een zware sigaar in den mondhoek, dien hij er ook onder het spreken niet uitnam.

Nu leunde hij achterover in zijn stoel en zei tot den zwaargebouwden kerel:

— Verdwijj jij maar Jerry! Ik kan het nu alleen wel af met dezen heer. Houd je aan de instructies.

De man bromde iets onverstaanbaars, wierp nog een duisteren blik op Raffles, en verliet toen het vertrek, tegelijk met den felgroeven knaap, niet door de gangdeur maar door een tweede, schuin achter het bureau in een hoek van de kamer.

De man achter dat bureau had zijn vinger-toppen tegen elkaar gedrukt, leunde op zijn hooge stoelrug en hij staarde den bezoeker met halfdicht geknepen oogen aan, terwijl er kleine wolkjes uit den sigaar in zijn mondhoek oprinkelden.

— Ik heb immers het voorrecht met mijnheer Beulemans in persoon te spreken, vroeg Raffles vriendelijk, rondziende naar een stoel, en er toen zelf maar een naar zich toetrekking.

— Die ben ik! antwoordde de ander, zonder van houding te veranderen. Ik weet echter niet zeker of het wel altijd een voorrecht is mij te leeren kennen. U heeft zich op een zeer zonderlinge wijze aangekondigd waarde heer, tenminste wanneer mij uw — wachtwoord nauwkeurig is overgebracht.

Ik was zoo vrij, den Groot Mogol te gebruiken als bemiddelaar, mijnheer Beulemans. En om U te doen zien, dat ik niet gekscheer — hier is onze wederzijdsche vriend!

Raffles had haastig de nagemaakte diamant uit het papier gewikkeld en legde hem op den rand van het met een dikke glasplaat overdekte bureau, waar hij nu schitterde in het gelijkmatige, zachte licht van de onzichtbare lampen.

Wie of wat mijnheer Beulemans ook mocht zijn, hij was een man met stalen zenuwen, geen spier bewoog zich op zijn gelaat, terwijl hij met opgetrokken wenkbrouwen eerst naar den steen en toen naar Raffles keek.

Toen vroeg hij kalm:

— Wat heeft dat te beteekenen?

— Komaan, mijn waarde heer Beulemans, laten wij, bid ik U niet al te veel tijd verliezen met nuttelooze praatjes. U weet zeer goed

wat het te beteekenen heeft. Ik weet dat New York eenige zeer kundige falsarissen heeft, die heel aardig een diamantje kunnen namaken — maar het bezit maar een vakman, in staat om een steen als den Groot Mogol op zulk een bedriegelijke en waarlijk meesterlijke wijze na te bootsen. De naam van dien man is Beulemans. En hij is er de man niet naar verder aan anderen de zaak over te laten. Zulk een namaakdiamant te verkoopen aan domme, zeer rijke maar onkundige filmsterren.

Beulemans had zijn oogen nu bijna geheel gesloten. Maar het was duidelijk dat hij Raffles bleef aanzien. Plotseling opende hij ze zoo wijd mogelijk en zei spottend:

— Verliest U geen kostbaren tijd met het verhalen van die bakerpraatjes? Ik ken dien steen niet. Ik heb hem nooit te voren gezien.

— Maar U bekent dat U Beulemans is?

— Ja, die ben ik.

— Het zou ook moeilijk vallen het te ont-kennen. Want ik ken toevallig dien Beulemans zeer goed. Komaan, terzake. Ik weet nu met stelligheid dat niemand anders dan jij het deed, Beulemans. En je hebt je laten helpen door je kundigen vriend, den acteur Dave Carr. Die speelde voor Driscoll. En heel knap, dat moet erkend worden. Men heeft je met een cheque van honderdvijfentwintig duizend dollar betaald, je hebt die cheque geïnd — en ik ben gekomen om die som van je terug te vragen!

Beulemans bekeek met bizonderen aandacht de sigaar, die hij eindelijk uit zijn mond had genomen. Zijn stem had dezelfde eenigszins sleepende klank, toen hij zei, zonder Raffles aan te zien, ditmaal:

— Dat is al een zeer vreemde reden voor een eerste bezoek. Ik herhaal dat ik met die zaak niets te maken heb, en niet weet wat ge bedoelt. Kunt ge eenig bewijs aanvoeren, dat ik die diamant daar gemaakt heb, en verder, dat ik hem aan een filmster heb verkocht? Wie is die ster eigenlijk?

— Haar naam is Anita Pembroke. En bewijzen heb ik geen andere — dan dat ik het zeker weet! En ik weet het zoo zeker — hierom — —

Raffles was rustig van zijn stoel opgestaan en liep naar een kleine tafel, van zware pooten voorzien, op een paar meters afstand van het schrijfbureau en waarop een klein, ouderwetsch handpersje stond. Een van die personen, die men zelfs in zeer moderne zaken nog wel eens gebruikt voor het maken van fijn drukwerk.

Hij klapte de machine open, wierp een haas-

tigen blik op den stalen stempel, nat nog van inkt, keek den ander strak aan, en zei, weer naar zijn stoel terugkeerend.

— Ik kan uitstekend spiegelschrift lezen, mijnheer Beulemans. Men kan nu eenmaal niet aan alles denken, anders hadt gij denkelijk dit stempel wel uit de machine genomen. Daar staat de naam Alex Garnett op. Onder dien naam hebt ge U laten aandienen bij die kleine gans van een Pembroke. Ik heb Uw visitekaartje op haar tafel zien liggen.

Raffles was weer gaan zitten.

Eenigen tijd keek Beulemans hem zwijgend aan, thans met een uitdrukking in zijn oogen, die menig moedig man op zijn hoede had doen zijn.

Eindelijk begon hij langzaam, zonder van houding te veranderen :

— Misschien hebt ge wel gelijk. Hoe dit zij — sommige mededeelingen kunnen degenen die ze overbrengt het leven kosten.

HOOFDSTUK VI.

HET WATER.

Raffles bleef den man, die deze veelzeggende woorden gesproken had glimlachend aanzien, zonder in het minst van zijn stuk te zijn gebracht.

Toen zei hij, met zijn kin op de knop van zijn fijnen wandelstok leunend :

— Ik begrijp wel, dat het niet zonder gevaar is, iemand als gij zijt zulke dingen te zeggen, Beulemans ! Natuurlijk heeft het dan ook een doel. Men tart niet nutteloos zulke gevaren. Ik ben gekomen om je te verzoeken, die zaak ongedaan te maken.

— Ongedaan ? herhaalde Beulemans langzaam, zonder Raffles uit het oog te verliezen.

— Welzeker ! Ik wil er de politie niet inmengen. Betaal mij eenvoudig de koopsom terug, neem dit vod in ruil, en laat het daarmee afgelopen zijn.

Beulemans keek Raffles aan met een menigeling van spot minachting en wraakzucht.

Toen strekte hij zonder zich te overhaasten en ook zonder een woord te zeggen zijn hand uit en drukte op een knop in het midden van het glazen tafelblad. Bijna op hetzelfde oogenblik ging de tweede deur open, en er trad een man binnen, groot en breed geschouderd, die Raffles zeer goed kende, het was nog geen jaar geleden dat hij hem op het tooneel van een kleinen schouwburg had gezien.

De man die daar binnentrad was Dave Carr.

Hij rookte zeer bedaard een zware sigaar en vroeg, na Raffles vluchtig te hebben aangezien

— Wel, Beul ? wat is er aan de hand, jon-

gen ? Wie is die heer en wat wil hij ?

— Wie hij is weet ik niet, maar hij weet van onze kleine onderneming, hij brengt ons den Groot Mogol terug, hij vraagt daar honderdvijfentwintig duizend dollar voor, als ruil voor zijn stilzwijgen !

— Nu, dat noem ik sterk overdreven, zeide Carr, Raffles aanzien alsof hij een vreemdsoortig beest was. Is het een grapje, Beul ?

— Het is de volle ernst ! Zie maar, daar ligt ons prachtig vodje.

De goedmoedige uitdrukking verdween van het breede gelaat van den acteur. Het kreeg iets tijgerachtigs en de donkere oogen keken Raffles met een sombere uitdrukking aan.

Toen begon hij langzaam :

— Dan is die man natuurlijk teveel, vriend Beul ! Dan kunnen wij hem natuurlijk niet toestaan, onze zoo gezellige sociëteit te verlaten. Wij hebben hier altijd alleen vrienden toegelaten, geen vijanden. Je weet niet wie hij is.

— Mijnheer heeft zich niet de moeite gegeven, zich voor te stellen.

— Hij moet een heel bijzonder man zijn ! hernam Carr peinzend. kauwend op zijn zware sigaar. Hoe hij dat zoo doorzien heeft, mag een raadsel heeten en dat zoo vlug ! De politie weet nog niets ?

— Ik zeg je immers dat hij hier juist zijn stil zwijgendheid ten verkoop komt aanbieden en de koopsom is honderdvijfentwintigduizend !

— Nogmaals, er zijn niet heel veel mannen

die dat zouden durven of dat zouden kunnen, hernam Carr langzaam, en nu draaide hij zijn sigaar tusschen zijn dikke vingers heen en weer, Raffles aangelurend met zijn half dichtgeknepen oogen Komaan, Beul — wat doet het er ook eigenlijk toe? Wij weigeren, nietwaar?

— Dat spreekt vanzelf! Wij vermorsen immers geen seconde aan dat bespottelijke voorstel!

— Maar zie je, Beul, dan wandelt hij hier het huis uit, en loopt regelrecht naar de politie. Nietwaar? Mijnheer dat was immers Uw plan?

— Men kon het niet duidelijker en korter uitdrukken, bevestigde Raffles glimlachend.

— Wij hebben met een gek te doen, Carr! Zulke menschen zijn gevaarlijk en men ruimt ze op, zeide Beulemans. Hier zit iemand die te veel van onze geheimen weet, en zulke lieden leven nooit lang. Wij zullen er een eind aan maken. Ge hebt het zelf gewild — wij wasschen onze handen in onschuld!

Op hetzelfde oogenblik schoof Beulemans zijn rechtervoet wat terzijde, maar Raffles, die de twee kerels geen seconde uit het oog had verloren, had de beweging gezien.

Juist toen de voet daar onder het bureau een soort van hefboom zou raken, die er heel onschuldig uitzag, sprong Raffles bliksemsnel van zijn stoel op.

Er klonk een knetterend geluid en een roode vlam sloeg uit het staal van de stoel, met een korten, drogen slag.

Met een vreeselijken vloek had Carr zijn revolver getrokken en richtte die op Raffles, maar deze was hem nogmaals voor.

Bliksemsnel hief hij zijn wandelstok op, en met een sissenden klank vloog er iets uit den hollen stok dat den grooten man juist in den hals trof en hem als een blok deed neervallen.

— En nu zou ik je raden, Beulemans, mij niet langer op te houden en mij... begon Raffles.

Maar verder zou hij niet komen.

Met een scheeuw van razende woede had Beulemans onder het tafelblad gegrepen, en ditmaal was Raffles een onderdeel van een seconde te laat.

Trouwens, hij zou het toch niet hebben kunnen voorkomen.

De vloer begon zich eensklaps te begeven onder zijn voeten en ofschoon hij onmiddellijk een grooten sprong terzijde maakte, met al de lenige kracht waarover hij beschikte — het

kon niet baten, want bijna de geheele vloer van wand tot wand bleek een reusachtig valluik te zijn, in het midden bliksemsnel opensplijtend en Raffles had nog kunnen zweren, dat hij bij het binnentreden niet de kleinste naad had bespeurd ofschoon hij juist vooral den vloer van dit schijnbaar zoo moderne vertrek nauwkeurig had beschouwd.

Zoo gleed, of liever viel hij dan neer langs een der wanden uitgeleid door het duivelsche gelach van Beulemans, die daar achter zijn glazen en stalen schrijftafel als op een soort van eilandje stond.

Heel diep kon hij niet vallen, want hij kreeg niet eens den tijd erover na te denken of hij te pletter zou storten, toen hij zich reeds omgeven voelde door ijskoud water!

Raffles moest toch van een vrij groote hoogte zijn gevallen want hij schoot ruim twee meter onder water, zonder een bodem te raken, was met een paar flinke beentrappen weer boven, ging op zijn rug liggen en liet zich drijven.

Een tastbare duisternis omgaf hem.

En hij begreep dat zeer snel het luik zich weer moest gesloten hebben.

Niet het geringste kiertje licht drong tot hem door, en hij had er niet het flauwste vermoeden van, welke oppervlakte de soort van put had, waarin zijn vijanden hem hadden doen neerstorten. Het stond echter wel vast dat zij op zijn minst zoo groot moest zijn als de twee helften van het valluik, dat wil zeggen zeker zeven meter lang en omstreeks twee en halve meter breed.

Hij wentelde zich om en deed voorzichtig een paar lange slagen, en toen wist hij dat hij goed geraamd had. Hij had twee armslagen noodig voor de kortste, en omstreeks vijf voor de langste zijde.

Toen plaatste hij zich rechtstandig in het water, hief zijn armen boven het hoofd, en liet zich stoutmoedig zinken.

Zijn voeten voelden echter nog steeds geen bodem, zijn borst werd als samengedrukt en hij haastte zich, flink zijn beenen weer uit te slaan en boven te komen, hijgend en naar lucht happend.

Hij had nog altijd den geweerstok in den rechterhand en stak dien, hem aan het einde vasthouden, zoo hoog mogelijk boven het hoofd.

Het uiteinde bereikte het luik niet.

En ditmaal begreep Raffles, dat hij, indien er geen wonder gebeurde, verloren zou zijn. Hij zou misschien drie, zes, tien uren zich

drijvende kunnen houden, maar dan zouden zijn krachten hem tenslotte begeven, en hij zou ellendig omkomen in deze put, die waarschijnlijk gevoed werd door water uit de Hell Gate. Hij begreep dat het volkomen onmogelijk zou zijn, ook al beschikte hij over de reuzenkracht van Henderson, het luik weder te openen.

Want reeds had hij zich overtuigd dat de wanden volmaakt glad waren, en niet den geringsten steun boden aan den tastenden voet. Waarschijnlijk waren zij uit beton opgetrokken.

Raffles had op allerlei soorten tegenstand gerekend — maar iets dergelijks had hij toch niet kunnen aantreffen, zoo meende hij, in een betrekkelijk nieuw huis, in het hartje van New York, op geen zestig passen van haar fraaisten, duursten verkeersweg, waar iouter millionairs woonden, oliekoningen en beursmagnaten.

Hij legde zich weer op zijn rug, en hield zich met kleine bewegingen van de handen drijvende, met de wetenschap, dat het tot niets zou dienen en hij zich eigenlijk evengoed kon laten zinken.

Het ergst was die verschrikkelijke, zelfs door zijn arendsblik niet te doordringen duisternis.

Die woog op hem als een looden gewicht en scheen hem naar beneden te drukken.

Het leek alsof met iedere ademtocht de lucht zwaarder, dikker, benauwder werd, bezwaarlijker om in te ademen.

Na een tijd, dien hij onmogelijk kon bepalen, een kwartier, een half uur misschien, plaatste hij zich weer rechtstandig in het koude water. Reeds had hij zich van zijn schoenen ontdaan, die hem zwaar begonnen te wegen.

Een soort van voorgevoel dwong hem ertoe nogmaals den geweerstok op te heffen, die hij om een onverklaarbare reden, niet had willen prijsgeven.

En toen begreep Raffles waarom de lucht benauwder werd en zwaarder — het uiteinde van den stok raakte ditmaal den onderkant van het groote luik!

Er viel dus niet aan te twijfelen — het water in deze afschuwelijke put rees!

En dat was ook verklaarbaar, wanneer zij in open gemeenschap stond met het water van Hell Gate, want deze zeeboezem maakte weer deel uit van de Hudsonrivier, waar, al was het dan wat minder dan aan de kust, de invloed van het getij zich sterk deed bemerkten.

Het kon niet lang meer duren, of het water zou juist de onderzijde van het luik bereiken en hij zou moeten stikken, onherroepelijk.

Hij hernam zijn liggende houding en begon

toen met behoedzame, kleine slagen langs den wand van zijn duistere gevangenis te zwemmen. Nergens was een uitgang. Het water kwam waarschijnlijk op zeer groote diepte de put binnen. En zelfs al zou hij dien ingang kunnen bereiken, dan zou hij toch onmogelijk den sterken druk van het water kunnen weerstaan, of er tegenop zwemmen.

En toch ondernam Raffles deze schijnbaar waanzinnige poging.

Hij dook wel acht maal, telkens zoo diep hij kon, telkens opnieuw zijn longen zoo goed mogelijk vullend met de altijd dikker wordende lucht, hij liet zich op verschillende punten zakken langs den betonnen wand — en bij den negenden keer bereikte hij eindelijk die opening, die omstreeks tien meter onder de wateroppervlakte was!

Maar iedere poging om zich daarbinnen te begeven, was van te voren veroordeeld, want die opening, ruim een halve meter in doorsnede, was met dikke, ijzeren tralies versperd!

Met een paar krachtige trappen was hij weer boven, duizelig van de inspanning en den waterdruk, en met de wetenschap, dat iedere moeite vergeefs was, en dat hij zou moeten sterven.

— Ik heb mij ditmaal vergist — er zijn ook juweelendieven, die in koelen bloede een moord kunnen plegen! mompelde hij. Welnu, het zij zoo zal ik mij niet gewonnen geven voor het uiterste oogenblik.

Hij hief nogmaals den stok op, en als hij nog had kunnen twijfelen, dan wist hij het nu met zekerheid — het water steeg! Met gekromden arm kon hij reeds met den stalen loop van zijn zonderling wapen den onderkant van het luik aanraken. Nog een paar uren, en alles zou gedaan zijn.

Hoe lang hij zich daar bevond, nu eens drijvend op zijn rug, dan weer watertrappend of met een langzamen crawl rondzwemmend — hij had het naderhand onmogelijk kunnen zeggen.

Het leek hem dat het evengoed uren als dagen geweest konden zijn. Een vreemd, zonderling suizend geluid begon zijn ooren te vervullen.

Hij wist dat het de aandrang van het bloed was, teweegebracht door de lucht, die hoe langer hoe meer werd samengeperst in de ruimte tusschen de wateroppervlakte en het hermetisch sluitende luik.

Hij dacht aan Brand, aan zijn trouwen vriend — en plotseling viel hem een gedachte

in, die hij onmiddellijk ten uitvoer bracht, wel wetende, dat zijn kansen op redding uiterst gering waren.

Het leek ondenkbaar, en toch was het mogelijk, dat Brand zich in de kamer daar boven bevond!

En Raffles wist ook hoe hij hem kon waarschuwen!

Hij legde zich op zijn rug, en kon zelfs nu gemakkelijk het luik bereiken met den stalen

loop van zijn stok.

En behoedzaam, niet al te luid, duidelijk, zonder overhaasting begon hij in Morseteekens zijn boodschap te seinen tegen dat onverbiddelijk gesloten luik.

— Brand, ik ben hier beneden — — een groote put vol water — — tracht den hefboom te vinden die het vloerluik opent — — neem je in acht voor den stoel — — —

HOOFDSTUK VII.

HONDERDVIJFENTWINTIG DUIZEND DOLLAR.

Brand had nog niet veel langer dan een kwartier gewacht of hij werd al ongeduldig en ongerust. Hij begon rusteloos op en neer te loopen, keek onophoudelijk op zijn horloge.

Hij opende de gangdeur en keek naar links en naar rechts.

Er was niemand te zien, het was doodstil in het groote huis en Brand begon te vreezen dat de namen op het marmeren bord slechts het doel hadden de bezoekers op een dwaalspoor te brengen. In ieder geval leek het huis wel uitgestorven. En die stilte oefende een beklemmenden invloed op hem uit.

Hij dacht er een oogenblik over, den portier te roepen, maar toen bedacht hij zich, sloot de gangdeur, en liep haastig de voorkamer door om de andere deur te openen.

Die deur was gesloten. Brand draaide wild aan de kruk, maar niemand antwoordde, en de deur bleef dicht.

Zijn onrust nam toe.

Een oogenblik dacht hij er over, een poging te wagen, de deur in te drukken, maar zij was heel stevig, en hij begreep wel, dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook ontbraken hem de noodige instrumenten om het slot te openen — tijdig althans!

En het was alsof nu pas de gansche omvang van het gevaar tot hem doordrong, waarin Raffles zich willens en wetens had gestort.

Hij bonsde met beide vuisten op de deur en riep zoo hard hij kon:

— Doe open die deur!

— Wat wilt gij? riep een ruwen stem, aan de andere zijde van de gesloten deur.

— Ik wil tot mijn vriend worden toegelaten, die met Beulemans spreekt.

— Onnoodig! Je vriend is al vertrokken!

— Gelogen. Dan had ik hem voorbij moeten zien gaan.

— Hij is langs een andere weg vertrokken, dan hij gekomen is.

Brand wist nu genoeg. Hij voelde zijn slapen koud worden. Zonder langer tijd te verliezen snelde hij de voorkamer uit, door de gang, het trapje af, bereikte zoo de groote vestibule,

de wijdgeopende voordeur, en er was niemand om hem tegen te houden.

Hij meende ook zoeven den stem van den portier te hebben herkend.

Zijn plan was, onverwijld de politie te alarmeeren en het huis te laten doorzoeken, zelfs al moesten zij daardoor de buit prijsgeven, ja, zelfs al was het daartoe noodig de geheele zaak haarfijn te vertellen!

Maar eensklaps veranderde hij van gedachten en wat hem daartoe bracht was de verschijning van een kolossalen, breedgeschouderden kerel, een waren Hercules, die zoeven van zijn auto was gestapt, den motor had afgesloten en nu met bedaarde schreden de lage stoep opkwam naar het kantoorgebouw.

Het was James Henderson!

De reus ontving hem met zijn breedsten glimlach toen Brand hem tegemoet snelde en haastig fluisterde:

— De hemel zij geprezen dat je er bent, James. Nu heb ik geen politie noodig. Ik weet bijna zeker dat mylord in groot gevaar verkeert, en je moet mij helpen!

— Zegt U maar wat ik te doen heb, mijnheer Brand. Ik ben blij dat ik mijn onrust niet heb kunnen bedwingen en maar eens een kijkje ben komen nemen.

— Voorloopig moet je een deur openloopen en een groote kerel onschadelijk maken, die de deur bewaakt. Bijna even groot als jij bent, denk eraan!

— Wij zullen ons best doen, mijnheer Brand. Wijst U mij dien sinjeur en die deur maar eens aan!

Wat het eerste betreft kon Brand zich die moeite besparen, want ze waren nauwelijks de vestibule binnengetreden, of de portier verscheen daar op zijn beurt, monsterde beiden met een somberen blik, en zei toen kortaf:

— Ik heb U al gezegd dat Uw vriend vertrokken is, mijnheer. Wees zoo goed en val ons niet langer lastig of ik zal de politie moeten waarschuwen.

Als Henderson niet gezworen had bij het woord van Brand, dan zou hij zeker overbluft zijn geweest door dien vastberaden taal, door

de deftige uniform van den portier en vooral door het heele vertoon van degelijkheid en rustigen rijkdom, die van dat huis uitstraalden.

Hij begreep echter dat dat alles slechts een voorgevel was, bedriegelijk en voos, en hij ging aanstonds tot handelen over.

Hij begon het met een tweetal swings te probeeren, waarvan hij verwachtte dat zij ruimschoots afdoende zouden zijn, maar de portier dook onder den eersten heen, ontweek den tweeden door eenvoudig opzij te buigen, en een deel van een seconde later wist de reus dat hij met een bokser te doen had.

Hij wist het des te beter, omdat het volgende oogenblik de harde vuist van den kerel hem midden op de kin trof. Een heel kort oogenblik wankelde hij, maar toen stortte hij zich brieschend op zijn tegenstander, vast besloten om er spoedig een einde aan te maken.

Brand was haastig naar de voordeur gesneld, wierp ze dicht en grendelde ze.

Het was niet noodig dat voorbijgangers iets bemerkten van deze worsteling tusschen twee bijna even sterke mannen.

De portier had zijn brute kracht voor, zijn lichaamsgewicht, Henderson zijn geoeffend en zijn meerdere vlugheid.

De portier had trouwens al een paar malen getracht, een broekzak te bereiken die een verdachte bult vertoonde, maar Henderson liet er hem den tijd niet toe.

Hij viel opnieuw uit, zich ditmaal goed dekkend tegen den linkervuist van zijn tegenstander, en trof hem met een rechtsche op de kaak. De portier kreunde, spooog wat bloed uit, maar incasseerde goed, en diende van antwoord met een directe van den schouder, die een os zou geveld hebben, als hij doel getroffen had. Maar ook Henderson wist wat snel duiken was, en de stoot trof slechts even de borst.

De portier had zich wat te veel bloot gegeven en heel even gewankeld. Voor hij zijn evenwicht herwonnen had plaatste Henderson met alle kracht waarover hij beschikte een hoek op den kaak van den man, die hem velde.

Weliswaar kwam hij overeind, loeiend als een stier, maar de volgende slag plakte zijn rechteroog dicht, en hij wist zich verloren.

Hij was dwaas genoeg om nogmaals naar zijn zak te tasten, en dat was voor hem het einde.

Een verschrikkelijke slag van Henderson, onmiddellijk gevolgd door een rechtschen vloerde hem opnieuw en ditmaal voorgoed. Daarbij bonsde zijn hoofd met kracht tegen

den marmeren vloer hij rolde nog even om op zijn rug en bleef toen roerloos liggen.

Brand die angstig het korte, maar hevige gevecht had gadegeslagen boog zich over hem heen en fluisterde:

— Hij heeft voorloopig zijn bekomst. Maar het is toch beter hem te binden en te knevelen. Heb je soms touw bij je?

— Natuurlijk, mijnheer Brand — dat vergeet ik nooit bij zulke gelegenheden.

Hij haalde onder zijn korten jekker een langen streng stevig touw te voorschijn, sneed er een stuk af, en bond den man snel maar met de grondigheid van iemand die weet wat het binden van koeien beteekent, en die eenige jaren cowboy is geweest.

Toen hij den kerel ook nog een doek in den mond had geduwd vroeg hij:

— Waar zullen wij het wrak heenbrengen, Mijnheer Brand?

— Sluit hem in zijn loge op. Ik zal intuschen zijn telefoon onbruikbaar maken. Zoo, dat is klaar, en nu vlug verder.

De deur van de loge werd achter den gevangene gesloten en de twee mannen ijlden de vestibule door, gingen de gang in, en bevonden zich een oogenblik later in de voorkamer. De verbindingsdeur was nog altijd gesloten.

— Is het deze, mijnheer Brand? Dat is een peulschilletje!

Het volgend oogenblik wierp Henderson zijn honderdtien kilo's tegen het deurpaneel, dat onmiddellijk krakend openspleet. De twee mannen snelden door het ruime, goed verlichte vertrek dat zij nu aantreffen en zij konden de tweede deur zonder moeite openen.

— Is dit de goede weg, mijnheer Brand? vroeg Henderson zacht, nog hijgend van de inspanning.

Als antwoord bukte Brand zich, raapte iets op, rook eraan en hield het Henderson voor.

— Een stukje van de sigaret, die mylord pleegt te rooken, James. Waarschijnlijk heeft hij er, als een volwassen Klein Duimpje, onderweg een verbroken, om ons in geval van nood den weg te wijzen!

Ook Henderson twijfelde niet. Mylord immers rookte sigaretten van een zeer bijzondere soort en de tabak had een eigenaardige, aan vanille herinnerde geur.

Zij vonden nog vier van die kleine stukjes en kwamen zoo ten slotte voor de deur te staan, die zich aan het einde van een vrij lange gang bevond.

Zij hadden zeer zacht geloopt, en het bleek

naderhand hun geluk te zijn, dat hun nadering niet was opgemerkt.

Want onverwacht ging die deur open, en Beulemans verscheen op den drempel.

Bij het zien van de twee gedaanten, wilde hij ze bliksemsnel weer sluiten maar Henderson was hem juist even te vlug af, zette zijn zware schoen tusschen deur en post en duwde ze, met Beulemans er nog steeds achter zonder de minste inspanning verder open.

— Wat moet gij hier? vroeg Beulemans, schor van woede, terwijl Brand de deur reeds achter zich gesloten had en argwanend rondkeek in het vertrek met zijn stalen meubels en zijn met glas overdekte schrijftafel in het midden.

— Waar is mijn vriend? vroeg Brand aanstonds dreigend. Ik waarschuw je, ik weet dat hij hier geweest is en ook niet vertrokken kan zijn langs een anderen weg. Hij zou dat nooit doen zonder mij te waarschuwen. Waar is hij nu?

Beulemans was inderdaad een voortreffelijk acteur, bijna even groot als zijn vriend Carr, want hij veranderde van koers, hij herzag zijn veldtochtplan, en zeide met een glimlach:

— De heeren komen hier wel wat onverwacht en onstuimig binnen, vind ik! Intusschen ik zal mij daarin moeten schikken. Ik verzeker U dat Uw vriend werkelijk is heengegaan. Het onderwerp van ons gesprek zal U wel bekend zijn geweest?

Hij was onder het spreken op zijn schrijftafel toegelopen en nam daar nu schijnbaar volmaakt kalm achter plaats, maar Brand had hem geen oogenblik uit het oog verloren.

Hij wantrouwdeden gluiperigen, van zijn gelaat wegvluchten den blik in de halfdichtgeknepen oogen van den man. Een enkele wenk was voor Henderson voldoende den kerel op den voet te blijven volgen en ongeveer naast hem post te vatten.

— Zoo, nu kunnen wij praten! hernam Beulemans achterover in zijn stoel leunend.

— Er valt niets te praten, riep Brand op heftigen toon. Zeg mij alleen waar Raffles is!

De volgende seconde bemerkte hij aan de uitdrukking, de bleekheid van Beulemans gelaat dat hij zich in zijn ongeduld en zijn woede versproken had. De schurk scheen blijkbaar niet te hebben geweten, dat de groote Avonturier zijn tegenstander was geweest.

Maar nu hij het eenmaal gezegd had ging hij woedend voort:

— Je wist het niet? Des te erger! Dan

zal ik je alleen dit zeggen, Beulemans. Deze man hier en ik....

Plotseling hield hij op. Onder zijn voeten, terwijl hij nog eunde op de stalen stoe vlak naast hem had een eigenaardig geluid geklonken alsof er met een hard voorwerp tegen gestooten werd.

Met opzet bewoog hij zich niet, om dat zachte geluid zoo goed mogelijk op te vangen, dat klonk als tikken, als onregelmatig tikken, als — — —

— Bij den hemel, het klonk als morse-teekens!

Hij begon zachtjes en als verward door te spreken, niet eens wetende wat hij zei, al zijn vermogens inspannende om de beteekenis van die morse-seinen in zich op te nemen.

Het duurde martelend lang, naar het hem voorkwam, maar binnen een halve minuut had hij het voornaamste begrepen.

Beulemans moest echter tenslotte begrepen hebben, wat er eigenlijk geschiedde, misschien bemerkte hij ook het tikken tegen het luik, ofschoon hij verder stond — zeker is het dat hij een brullenden kreet slaakte en zijn hand uitstreckte, maar Henderson greep den arm, op hetzelfde oogenblik dat Brand zich haastig van den gevaarlijken stoel verwijderde, en zich dicht bij het bureau plaatste.

Maar de schurk had zijn linkerhand nog vrij en daarmede sloeg hij, half dol van woede op den rand van zijn schrijftafel. Er klonk een schrill alarmsein, een deur vloog open, en vier kerels stormden het groote vertrek binnen, en een seconde later ontstond een worsteling die aan alles snel een einde maakte.

Henderson had Beulemans om het middel gegrepen met onweerstaanbare kracht opgetild, en met kracht op het stalen en glazen bureau neergeworpen dat luid krakend van zijn plaats schoof en op hetzelfde oogenblik scharnierde de beide helften van het stalen luik, dat zich op nauwelijks tachtig centimeter van de wateroppervlakte bevond.

En het was wel een groot geluk voor Raffles dat hij zich juist in het midden van de wateroppervlakte bevond, anders zou hij verpletterd zijn onder de zeer zware luikhelften.

Met twee slagen was hij aan den rand van de put, trok zich op, en nam de volgende seconde deel aan het gevecht, dat in vollen gang was.

Beulemans was reeds uitgeschakeld en lag met twee gebroken ribben dwars over zijn, van de plaats geschoven bureau heen.

Een van de bandieten had zich op Brand willen werpen, die pijlsnel opzij sprong, zoodat

de kere', door zijn eigen vaart meegesleept, hals over kop in het water schoot en daar luid schreeuwend bleef rondsparte en, de hulp inroepend van andere bandieten, die hem niet meer konden helpen, daar Henderson zich al te zeer met hen bemoeide. Hij sloeg er een neer, eenvoudig door zijn vuist te gebruiken en een tweede slingerde hij van zich af alsof het een klein hondje was, zoodat de man bewusteloos in een hoek bleef liggen.

De laatste bandiet tenslotte had het ongeluk Raffles tegenover zich te krijgen die zijn stalen wandelstok als een knots hanteerde en die op

zijn hoofd deed neerkomen.

Een oogenblik stonden de drie mannen hijnend het slagveld te overzien. Toen trok Brand het slappe lichaam van Beulemans naar zich toe, knoopte zijn jas los, trok uit zijn binnenzak een kleine portefeuille, opende ze, en zei met een tevreden glimlach :

— Onze moeite en onze angst zijn niet nutteloos geweest — hier is de koopsom van den Groot Mogol II ! Laten wij nu vlug maken dat wij weggomen, voor het kabaal al te veel aandacht gaat wekken !

De volgende aflevering bevat:

Het geheim van den heler.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

---

kwam..... en overwon onmiddellijk

in het buitenland duizenden en duizenden liefhebbers van een ècht boeiend speurdersverhaal. Zoo zal het ook hier gaan! Ondanks de tijdsomstandigheden! — Een uitgave van Texas Jack behoeft niet te wachten op betere tijden, omdat Texas Jack een alles overwinnende sympathie veroveren zal en ook te veel spanning zal verwekken, om niet opgewassen te zijn tegen het malaise-verschijnsel. — In de serie Texas Jack komt iedere maand een nieuw, groot, compleet, zéér boeiend verhaal uit. Een fleurig omslag en telkens een nieuwe illustratie in kleurendruk verhoogen de aantrekkelijkheid van deze uitgave. En de prijs bedraagt slechts vijftien cent.

Verzuimt niet kennis te maken met Texas Jack, den onvergelykelijken speurder. U zult zien:

HIJ IS EEN KEREL NAAR UW HART!

Afwisselend met „Texas Jack” komen ook éénmaal per maand uit „Nick Carter” en „Harry Dickson”. — De verhalen van „Buffalo Bill” verschijnen elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week.

OPSPORING VERZOCHT

GROOT VERKOOPS- ONDERZOEK

Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.

Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollarteeken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende $\frac{1}{2}$ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een \$-teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijk bij ons terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek.

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een \$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan: Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOEITE EEN

RUIME BELOONING